

**VYSOKÁ ŠKOLA KREATIVNÍ
KOMUNIKACE
Katedra literární tvorby**

**BAKALÁŘSKÁ
PRÁCE**

Vodní bohové se vrátí

Charakteristika vztahů lidí a nelidí v tvorbě

Howarda Phillipse Lovecrafta

2020

Martina Hešová

VŠKŮ

**VYSOKÁ ŠKOLA KREATIVNÍ
KOMUNIKACE**

**Katedra literární tvorby
Vizuální a literární umění
Literární tvorba**

Bakalářská práce

Praktická část: Vodní bohové se vrátí

**Teoretická část: Charakteristika vztahů lidí
a nelidí v tvorbě Howarda Phillipse Lovecrafta**

Autor: Martina Hešová

Vedoucí práce: PhDr. Antonín Kudláč, Ph.D.

2020

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci zpracovala samostatně a že jsem uvedla všechny použité prameny a literaturu, ze kterých jsem čerpala. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna veřejnosti pro účely studia a výzkumu.

V Praze dne.....

Podpis autora:

Poděkování

Chtěla bych srdečně poděkovat svému vedoucímu bakalářské práce PhDr. Antonínu Kudláčovi, Ph.D. za jeho odborné vedení, pomoc, vstřícnost při konzultacích a rady při zpracovávání této práce.

Abstrakt

Má bakalářská práce je rozdělena na dvě části, praktickou a teoretickou. Praktickou část tvoří povídka fantasticko-thrillerového žánru. Její hlavní hrdina se nemůže smířit s nedávným zmizením své starší sestry. V noci ho sužují noční můry, které, jak se později ukáže, nejsou jen prázdnými sny, nýbrž možnými vodítky k poznání pravdy o jeho zmizelé sestře. Neváhá a rozhodne se své sny následovat. Ty ho ale zavedou na stopu, která souvisí s dávnou minulostí jeho rodiny. Ta je mnohem tajemnější, než by si zprvu dokázal představit. Uvědomí si, že se dostal do slepé uličky, ze které není cesty zpět.

Cílem teoretické části bakalářské práce je analyzovat vztahy mezi lidmi a ne-lidmi v Lovecraftově tvorbě. Detailně se zaměřím na život Howarda Phillipse Lovecrafta, na jeho mezilidské vztahy a noční běsy, které úzce ovlivnily jeho tvorbu a nesly podíl na vzniku jeho smyšlených nestvůr. Účelem je charakterizovat mýtického prastarého Cthulhu, zjistit, jaké je jeho chování, cíle s lidskou rasou a dokázat tyto zjištěné skutečnosti propojit s charakteristikou jeho pozemských uctíváčů. V závěru zhodnotím Lovecraftovu tvorbu jako takovou, zaměřím se na autory, kteří ho následují, a nastíním v čem. V neposlední řadě popíšu, jak mýtus Cthulhu ovlivnil celou světovou popkulturu.

Klíčová slova

Lovecraftovský horor; americká próza; literatura 20. století; Howard Phillips Lovecraft; Cthulhu

Abstract

My bachelor thesis is divided into two parts. The first of them is a practical part which is a short story of a fantasy-thriller genre. The main character cannot deal with the recent disappearing of his sister. Every night he is tortured by terrible nightmares, that later turn out to be not mere bad dreams but might be clues leading to the truth behind the disappearance of his sister. Without hesitation, he decides to follow these dreams leading him on a track of an ancient past tied to his family. As opposed to his prior thoughts, this past eventually turns out much darker and he consequently finds himself at a dead end with no chance of return. The aim of the theoretic part is to analyze the relationships between human and non-human beings in Lovecraft prose. I will closely examine his life, relationships with other people, and nightmares which significantly influenced his work. I will characterize The Great Cthulhu, examine and describe his behavior, his intentions and motives towards human race and connect these facts with characteristics of his human worshippers. In the end I will summarize Lovecraft's work, focus on authors who follow him in certain patterns, and describe how. At last, I will explain how Cthulhu mythos influenced the world of pop culture.

Keywords

Lovecraftian horror; american prose; literature of 20th century; Howard Phillips Lovecraft; Cthulhu

Obsah

Obsah	7
<i>Vodní bohové se vrátí</i>	1
1. část – Spojení dvou.....	1
2. část – Vystoupil z hlubin.....	11
3. část – Člověk, nebo monstrum?.....	13
4. část – Vše se vrací	18
<i>Charakteristika vztahů lidí a ne-lidi v tvorbě Howarda Phillipse Lovecrafta</i>	26
1. Úvod	26
2. Howard Phillips Lovecraft.....	28
3. Prastarý Cthulhu	31
4. Kult Cthulhu	35
5. Vztah prastarého Cthulhu k lidské populaci	38
6. Budoucnost lidstva po probuzení prastarého Cthulhu	41
7. Závěr.....	45
Prameny	48
Sekundární literatura.....	48

Vodní bohové se vrátí

„Je pátek, pátek večer, podle mě je fakt blbost, že by jim zrovna teď došla whiskey.“
„Jo, beztak ji tam někde maj a jenom se nás chtěj zbavit.“
„Zasraní Irové. Co říkáte na to, kdybysme se tam zítra vrátili i s bandou a trochu jim ukázali, čí tahle země je?“
„To by asi šlo, snad mě pustí naši.“
„Počkat. Slyšeli jste to?“
„A co?“
„Ten zvuk.“
„Já nic neslyšel. Počkat, už jo. Teď jsem to slyšel.“
„Někdo tam je! Hej ty!!!“
„Ksakra, zdá se mi to, nebo je fakt nahej?“
„Myslím, že máš recht a ke všemu běží k nám. Padáme vocad’.“
„Do hajzlu! Jde po nás!“
„Co od nás chceš!? Nech nás být!“
„Běží rychle! Vidíte to, co já?!“
„To je snad zlej sen! Rychle! Už jsme skoro u auta!“
„To nestihneme!“

1. část – Spojení dvou

Prudce jsem otevřel oči a rozhlédl se po pokoji. Nevím, jak dlouho jsem ležel nehybně na posteli, než jsem dokázal uklidnit zrychlený tep a zpomalit dech. Utřel jsem si upoceně čelo. Už je tomu několik měsíců, co mě pronásledují tyto nesmyslné noční můry. Začaly krátce poté, co zmizela má starší sestra. Od té doby jsem se stal obětí podivných a nervy drásajících snů, doprovázenými stále opakující se melodií. Je to vlastně melodie? Nejsm si tím tak úplně jistý. Ať je to, co je to, je dostatečně pronikavý a ojedinělý zvuk na to, abych si na něj vzpomněl, kdykoliv se mi zachce.

Během mého hlubokého zahloubání jsem se pomalu a líně oblékl. Připravoval jsem se na cestu do práce. Podíval jsem se do zrcadla, které stálo přímo naproti mně, a na chvíli se nad svým zjevem pozastavil. Došel jsem blíž. Pozoroval jsem, jak se mi pod očima i přes mou snědou kůži objevují temné kruhy, které jsou den ode dne výraznější. Nejraději bych se pořádně prospal, kdybych měl jistotu, že se mi zase nebude zdát něco tak šíleného.

„Halashu!“

„Ano, mami?“

„Snídaně je na stole, mrskní sebou, ať nepřiđeš pozdě do práce.“

„Jo, hned tam budu.“

Ani nevím, co jsem čekal. Třeba pozdrav na dobré ráno by byl fajn, ale bohužel. Rodina se nehodlala smířit s tím, že jsem nechal prestižní kalifornské univerzity v Santa Barbaře a šel raději pracovat do autodílny. Od té doby to mám na talíři dennodenně. To, že mě sužují noční můry, jsem se pro teď rozhodl raději držet v tajnosti, protože kdyby se dozvěděli, že nejspíš potřebuji psychologa, zhoršilo by to mé postavení v rodině z úrovně černé ovce na level absolutního losera. Navíc jsou to přeci jen sny, ze kterých se člověk vždy probudí a život jde dál.

Sešel jsem po dlouhém, rozvrzaném schodišti, které mě zavedlo přímo do kuchyně, kde už rodiče vykonávali svůj každodenní ranní obřad. Jako bych měl dějavu – otec sedící u stolu, skrčený nad denním tiskem, pečlivě pročítající rubriku kriminalistiky a žijící v naději, že snad nalezne nějakou informaci ohledně jeho ztracené dcery. Máma stojící u plotny, smažící vajíčka se slaninou.

Jakmile přede mnou přistál talíř s touto vydatnou snídaní a hrnek s kávou, pustil jsem se do jídla. Jen kradmo jsem sledoval mámu, která se chopila dálkového ovladače od televize a zapnula ranní zpravodajství.

„Dnes v noci kolem třetí hodiny ráno byla v centru města Santa Barbara nalezena těla čtyř mladíků indiánského původu. Nejnovější svědectví hlásí, že byla roztrhána na kusy, zcela jistě se prý podle odborníků jedná o práci nějakého divokého zvířete. Doporučujeme se pohybovat v místech, kde se vyskytují početnější skupiny lidí, a pokud možno svůj pohyb venku v noci co nejvíce omezit, dokud nebude zvíře odchyceno. Další novinky sledujte na našem internetovém serveru.“

Následně se mi již slova zcela rozestřela a já se ztratil ve svých myšlenkách. Toto přeci není možné. Čtyři chlapci? Nalezení mrtví a zohavení? Chuť k jídlu mě okamžitě přešla, zvedl jsem se od stolu, popadl batoh a rozhodl se odejít do práce.

„Halashu!“ Zastavil mě ještě mámin hlas.

„Ano?“

„Bud' prosím opatrný a přijď brzy domů.“

„Neboj se. Na večeri budu doma.“

A vyšel jsem z domu.

Po celou cestu do práce jsem nedokázal přestat myslet moderátorčina slova. Marně jsem se snažil nevidět tu zřejmou podobnost mezi mým sněním a událostmi, které se v noci staly. Ti čtyři chlapi, jejich smrt, centrum města Santa Barbara. Dal bych všechno za to, že se to dokonce událo před irskou hospodou Dargan's, která je tady proslulá svou whiskey. Zastavil jsem se uprostřed chodníku, sotva jeden blok od autodílny a zůstal zírat před sebe. Je to opravdu možné? Podíval jsem se na hodinky a zjistil, že mám sotva deset minut do začátku směny a zmiňovaná hospoda je pěkných pár bloků odtud. Jestli to ale nezjistím teď, tak už nikdy.

Více jsem nad tím neuvažoval, půjčil jsem si elektrokoloběžku a vydal se vstříc silničnímu provozu. Přemýšlel jsem, jestli to byl opravdu dobrý nápad, takhle bezmyšlenkovitě se vykašlat na práci. Co jim řeknu? Že jsem se šel podívat na místo činu, protože se mi o něm v noci zdálo? Ubohé. Budu muset vymyslet nějakou inteligentnější výmluvu. Třeba to, že jsem zaspal. Velmi inteligentní a neotřepané, ale projít by to mohlo.

Když jsem dorazil na místo, vyděsil jsem se. Před irskou hospodou Dargan's stálo několik policejních aut. Když jsem pátral dál, všiml jsem si i automobilu, který byl přesně jako ve snu. Byl to ten vůz, ke kterému se skupina snažila dostat dřív, než byla nemilosrdně rozsápána nahým mužem. V tom mém snu je ale nerozsápalo zvíře, byl to člověk. Zmocnil se mě podivný úzkostný pocit, hrdlo se mi sevřelo, jako kdyby mi v něm někdo zavázal těsný uzel a já začal mít potíže se nadechnout. S vědomím toho, že jsem viděl poslední chvíle obětí a také pravděpodobně zjistil pravou příčinu jejich smrti, se mi zatočila hlava a setmělo před očima.

Probral jsem se a zadíval se do zářivého světla, které mě přivedlo zpátky do světa živých.

„Je zpátky! Probírá se, vypadá to, že je v pořádku.“

„Díky bohu.“

Všude kolem mě zněly cizí hlasy. Ještě chvíli mi trvalo, než jsem se rozkoukal, ale pak mi došlo, že se nacházím uvnitř sanitky.

„Vyděsil jsi nás. Takhle omdlít uprostřed silnice a ještě ke všemu za jízdy. Pamatuješ si, co se stalo?“

Zakroutil jsem hlavou a zároveň si uvědomil, jak příšerně mě bolí. Sykl jsem a položil si ruku na spánek, jen abych zjistil, že se tam nachází pořádná boule.

„Opatrně! Žádné prudké pohyby.“

Nechal jsem se podepřít a pomalu se posadil. Bolelo mě celé tělo a mé džíny byly zabarvené krví. Čím více se mi navracelo vědomí, tím to bylo horší. Opravdu je možné, že bych ve spánku předpověděl smrt čtyř lidí?

Už jen z té představy se mi udělalo opět zle, a tak jsem jen hlasitě vydechnul, což muselo vyděsit lékaře, protože se ke mně okamžitě znovu naklonil a podržel mě, asi abych se znovu neskácel.

„V pořádku?“

„Ano, Jen jsem si vzpomněl, že asi přijdu pozdě do práce.“

„Tohle vás trápí, mladíku?“ nevěřičně zakroutil hlavou jeden z nich.

„Jak se vlastně jmenujete?“ přidal se do rozhovoru policista stojící nedaleko.

„Jsem Halashu Oohenonpa.“

„Můžete mi to prosím vyhláskovat?“

Vydechl jsem a udělal přesně to, o co mě požádal.

„Takže Halashu. Odpovíte mi na pár otázek?“

Následovalo dlouhé ticho. Tušil jsem něco, o čem oni neměli ani ponětí, ale přitom jim o tom nemůžu nic říct. Neuvěřili by mi to. V momentě jsem si uvědomil, že jsem se vydal na cestu po tenkém ledě, ale že je to nyní jediná možná cesta, která se mi nabízí. Lhát policii? Šílené. Ale pořád lepší než říct pravdu.

„Znal jste někoho z obětí?“

„Ne. Udělalo se mi jen zle, když jsem si to všechno představil. To zvíře muselo být obrovské.“

Policista zavřel bloček a tiše vydechnul.

„Chcete odvézt domů?“ To poslední co jsem teď chtěl, tak bylo zůstat v přítomnosti policie ještě o něco déle.

„To je v pořádku. Půjdu se omluvit do práce, je to tady nedaleko a pak půjdu domů.“

„Tak buďte opatrný.“

Jakmile jsem byl dostatečně daleko na to, abych se všem ztratil z dohledu, opřel jsem se o zeď a zastavil se. Moc dobře jsem věděl, že takhle jít do práce nemůžu, zároveň jsem ale nemohl domů, protože by zjistili, že jsem zraněný a že nejsem v práci.

Šel jsem městem, dokud jsem nedorazil k přístavu, kde byla jedna zapadlá hospoda, kterou jsem moc dobře znal, a o níž jsem věděl, že tam budu mít klid.

Za okny hospody, na kterých se začaly hromadit kapky deště, jsem pozoroval plynulý konec dne a nástup noci. Večeře doma už musela být dávno připravená, možná dokonce

i vystydla, a mně došlo, že jsem nesplnil slib, který jsem mámě ráno dal. S odporem jsem vypil ani nevím kolikátou skleničku levného koňaku.

Když jsem se konečně odhodlal vrátit se domů a již více rodiče netrápit, nechal jsem hotovost na stole a vyšel ven. Schoval se pod kapuci a byl připraven vydat se na cestu domů. Jenže právě v tu chvíli jsem ho uviděl.

Stál sotva pár kroků přede mnou a upíral na mě své bledě modré oči. Zmocnil se mě panický strach. Byl to ten nahý muž, který zaútočil na chlapce v mém snu. Zírali jsme si vzájemně do očí. Připadalo mi to jako věčnost. Snažil jsem se pochopit jeho konání, ale marně. Pak ji stočil zase rovně a začíchal směrem ke mně. Na malý moment se mi zdálo, že se mi snaží podívat až do žaludku. Udělalo se mi nevolno a panika se stupňovala. Kdo ví jak dlouho by to pokračovalo, kdybych se neodvážil promluvit.

„Proč jsi to udělal?“

Muž sebou trhl, nejspíše nečekal, že bych s ním začal komunikovat. Zasyčel na mě hlasem připomínajícím spíše rozzuřenou šelmu než člověka, pak se otočil a beze slova se rozběhl směrem k přístavu. Vykulil jsem oči a bez přemýšlení utíkal za ním.

„Počkej! Kam to zdrháš! Mluvím s tebou!“

Běžel jsem za ním, ale jeho rychlost byla neskutečná. Ať jsem dělal, co jsem dělal, pomalu se mi vzdaloval. Když se zdálo, že běží do slepé uličky na jejímž konci je oceán a já začal věřit v úspěch, rozběhl se po mole a skočil do hlubin. Doběhl jsem až ke kraji hned po něm a nahlédl na rozvířenou hladinu.

„Děláš si ze mě srandu?“ Oddechoval jsem.

Rozhlížel jsem se všude kolem a čekal, dokud se nevynoří. Hladina se však mezitím zcela uklidnila a po muži ani stopy. V ten moment jsem klesl na kolena, opřel se dlaněmi o dřevěná prkna a jen vyděšeně zíral skrz mezery do vody pode mnou. Tuto situaci jsem už zažil, když zmizela má sestra. Tehdy se na mě podívala prázdnýma očima a spadla do hlubin. To bylo naposledy, co jsem ji viděl. Praštil jsem zaťatou pěstí do dřevěného prkna.

„Zatraceně! To není možné. Co se to děje!“ Sykl jsem.

Vrátil jsem se domů a sotva jsem otevřel staré rozvrzané vstupní dveře, už přede mnou stála našťvaná máma. Jenže když viděla, jak vypadám, spráskla rukama a objala mě.

„Halashu! Co se ti stalo? Kde jsi byl? Volali mi z práce, prý ses tam dnes ani neobjevil! Co jsi to vyváděl?“ Z jídelny mezitím vyšel i táta.

„Co se mu stalo?“

„Spadl jsem na elektrokoloběžce, když jsem si ji půjčil na cestu do práce. Nezvládl jsem řízení a probral se v nemocnici.“

„Cože? Ty jsi spadl na elektrokoloběžce?“ Podivila se. Mně tato skutečnost po tom dnešku ale nepřipadala vůbec divná či zvláštní. Je ale nejspíš zřejmé, že mámu překvapí, že se její syn, který je více než skvělý řidič, vybourá na elektrokoloběžce.

„Ano, neptej se mě proč.“ dodal jsem tiše.

Hlasitě vydechla a zakroutila nad tím hlavou.

„A jsi doopravdy v pořádku? Měli jsme o tebe strach.“

„Jo. Prý jsem měl štěstí.“

Máma si tiše oddechla a já se rozešel do pokoje.

„Nebudeš jíst?“

„Ani ne. Půjdu se umýt a lehnu si.“

„Dobře. Vážně tě nic nebolí?“

„Ne.“

„Tak jo, ale dávej pozor, a kdyby se ti udělalo zle, zavolej nás.“

Dával jsem se pomalu dohromady a užíval si proudu horké tekoucí vody. Naštěstí má zranění nebyla vůbec tak hrozná, jak zprvu vypadala. Odřené koleno, lýtko a loket, jinak nic moc vážného, pokud tedy nepočítám tu bouli na spánku.

Po koupeli jsem se vrátil do pokoje. Byl jsem rozhodnutý se pokusit najít něco o těch dalších lidech, o kterých se mi během posledních pár měsíců zdálo. Doufal jsem v to, že by to mohlo mít něco společného se záhadným zmizením sestry. Zatím jsem si nedokázal představit, jakou souvislost by to mohlo mít. Vlastně ani nevím, proč mě to napadlo.

Nejprve jsem si v bodech na papír sepsal všechny sny za poslední měsíc. Kolik lidí v nich bylo, jak to probíhalo. Snažil jsem se vzpomenout si na každý detail. Čím víc jsem pátral, tím jsem dokázal s určitostí říct, že to má několik věcí společných.

Vždy se jednalo o chlapce v mém věku.

Všichni byli před smrtí vyděšení.

Každá z vražd probíhala v noci.

Jakmile jsem měl seznam hotový, pustil jsem se do vyhledávání. Kromě události v dnešních zprávách jsem ale nenalezl nic, co by s tím mohlo mít jakoukoliv souvislost,

a tak jsem začal prohledávat zpravodajské servery z měst v okolí, kde už jsem přeci jen něco našel.

Hledal jsem zločiny, které se děly ve večerních a nočních hodinách. Našel jsem několik vražd, které by událostem v mých snech mohly odpovídat. Muž, který byl přepaden dosud neznámým pachatelem u benzínové pumpy a nalezen znetvořen pár metrů od jeho auta. Nebo ten, kterého zavraždili přímo u jeho domovních vrat. Tyto scény jsem si pamatoval ze svých snů. Cítil jsem, že se mi opět zrychluje srdeční puls, jak mě zalévá studený pot, a tak jsem se rozhodl dát si pauzu a udělat si čaj.

Opřel jsem se zády o linku a zůstal zírat na velký kulatý Měsíc, jehož tajemně bledá záře svítila do kuchyně a vytvářela mi dostatečně přírodní osvětlení, které mi usnadňovalo pohyb. Otočil jsem se zpět k lince a zalil si čaj.

Sevřel jsem hrnek v dlaních a stoupl si k oknu. Chvíli jsem zíral do svitu Měsíce, ale pak se můj pohled stočil směrem k oceánu, na který jsme měli z našeho malého domku skvělý výhled. Stíkl jsem hrnek silněji a upnul pohled na vodní hladinu, tak moc jsem doufal v to, že mi přinese úlevu, ale marně. Uvědomil jsem si totiž další spojitost, která mi dosud unikala. Všechna ta města, ve kterých se vraždy odehrávaly, byla přímořská.

Najednou jsem v okně již nesledoval hladinu oceánu, ale sám sebe. Poté co jsem si zpětně pomítnul veškeré policejní portréty zavražděných chlapců, mi došlo, že byli všichni indiánského původu. Televizní moderátorka se přeci ráno také zmiňovala o indiánských mladících. Do mého seznamu souvislostí přibyly další dva body.

Přímořská města.

Indiánský původ.

Ztěžka jsem vyšel zpět do patra pokoje. Nohy mě ale téměř neposlouchaly. Dneska už toho na mě bylo opravdu hodně.

Kolem mě je nekonečná tma, pohybuji se rychle, přesto však kolem mě stojí svět. Dívám se ze strany na stranu, rozhlížím se, chci v tomto temném světě najít sám sebe. Nějaká neznámá síla mě ale nutí držet hlavu na místě, a tak jsem odkázán pouze na mé oči. Pohybuji se v protisměru něčeho mnohem silnějšího, než jsem já. Jako kdybych se snažil bezpečně projet tunelem na své koloběžce, zatímco se všichni bez zapnutých světel řítí proti mně. Pohybuji se v horizontální poloze. Letím? Možná. Čím déle však koukám před sebe, tím více detailů rozpoznávám a uvědomuji si, že ta temnota možná není zase tak

prázdná, jak se mi na první pohled mohlo zdát. Vidím nejasné šmouhy, jak se řítí kolem mě, míjí mě a letí dál. Kolem je absolutní ticho. Mám pocit, že mám uši zaplněné hustou vatou. Sotva jsem však před sebou začal rozpoznávat siluetu skupiny několika osob, uslyšel jsem pískání. Připomínalo mi to zvuk couvajícího nákladního automobilu nebo ještě hůř, budíku.

Otevřel jsem oči, natáhl ruku a vypnul tu otravnou druhou mámu. Vrátil jsem se do polohy vyvrženého vorvaně a chvíli zíral do stropu. Uvědomil jsem si, že to byl jen další z mých divných snů. Tentokrát se mi ale nezdálo o něčí vraždě, bylo to něco, co nedokážu popsat.

Tentokrát jsem na snídani tolik nespěchal. Napadlo mě ještě něco prozkoumat. Ještě jednou jsem si to všechno pořádně prostudoval, všechny vraždy, všechna města. Snažil jsem se podle mapy zjistit nějaký systém, jestli si vrah nevybíral místa nějak popořadě. Jenže k ničemu takovému nedošlo. Krátce poté jsem však došel k šokujícímu závěru. Byl zde jeden muž, který měl být údajně napaden společně se svou partnerkou. Muž zemřel, ale dívka přežila. Kupodivu se to stalo hned ve vedlejší městě.

„Halashu! Snídaně!“

„Ano. Hned tam budu, mami.“ Odpověděl jsem trochu rozechvěle, protože mě vytrhla z hlubokého zamyšlení. Netrvalo dlouho a dorazil jsem do kuchyně, usadil se na židli a beze slova se pustil do jablečného závinu a černé kávy. Pořádně mi vyhládlo, není divu, včera jsem vlastně nic nejedl.

„Ale ale, ať ti nezaskočí.“ Pustil se do konverzace překvapený otec, kterého vytrhlo od čtení ranních novin mé hlasité mlaskání. Zpražil mě přísným pohledem, takže jsem automaticky zpomalil tempo, kterým jsem jedl.

„Jsem ráda, že ti chutná. Cítíš se lépe?“

„Mnohem lépe.“

„Tak to jsem ráda. Trochu jsem se o tebe včera strachovala.“

„To bylo zbytečné.“ Mé odpovědi byly mnohem stručnější, než jsem plánoval, ale nemohl jsem si pomoci. Máma potom odešla do vedlejšího pokoje, a tak jsem využil situace a podíval se na otce.

„Tati? Chtěl jsem si jít dnes po práci zaplavat do veřejného bazénu, víš, že je odsud poměrně daleko. Napadlo mě, jestli bys mi nemohl na dnešek půjčit auto?“

„Manželka by byla proti, ale jsi dospělý a řídíš mnohem lépe než já. Sice se po tom včerejšku trochu obávám o tvůj zdravý rozum, ale dám ti ještě šanci. Klíče máš u dveří. Jestli mi to auto ale odřeš, tak si to taky pěkně opravíš nebo minimálně zaplatíš. Jasný?“

„Rozumím, náčelníku.“

Věděl jsem, že tímto oslovením získám otcovu přízeň. Hrdě zvedl bradu a polichoceně kývl.

„Tak už mazej, než si to rozmyslím.“

Byl jsem rád, že se mi podařilo využít otcovy dobroty. Stočil jsem automobil na silnici 101 vedoucí směrem pryč z města a tím jsem úspěšně minul autodílnu, do které jsem měl za pár minut nastoupit na směnu.

Byl jsem připraven setkat se tváří tvář s tím, co jsem se snažil pochopit. Ať už to znamená cokoliv, jsem odhodlán na to přijít. Jestli rodině a sestře něco dlužím, tak je to zjistit alespoň kousek pravdy, který by nám objasnil důvod sestřina zmizení.

Cesta uplynula mnohem rychleji, než bych čekal. Po včerejší průtrži bylo počasí klidné a silnice prázdné. Za necelé dvě hodiny jsem dorazil do Ventury, zastavil jsem před domem, který by podle policejních záznamů měl být oné dívky, která přežila napadení svého přítele.

Chvíli jsem seděl v autě, mnul jsem volant a zíral na dům vedle sebe. Dolehl na mě všechn ten strach a nejistota. Nikdy dřív jsem nic podobného nedělal, co když je to chyba? Co když to ničemu doopravdy nepomůže? Na druhou stranu, o co můžu přijít? Mohu jediné získat.

S tou myšlenkou jsem vypnul motor, vyndal klíčky ze zapalování a vystoupil z auta. Zazvonil jsem na dveře – bez odezvy. Chvíli jsem čekal, ale pak zazvonil znovu. Když se ani pak nic nedělalo, zvolal jsem: „Slečno Jemez! Tady Halashu Oohenonpa. Přišel jsem ohledně té nešťastné události s vaším přítelem. Je mi to moc líto, ale rád bych se vás zeptal na pár věcí. Je to důležité. Pustíte mě dál? Přijel jsem až ze Santa Barbory.“ Čekal jsem na odezvu, ale opět bez výsledku, a tak jsem se otočil a chystal se odejít.

„Krucí, přeci jsem nejel takovou dálku pro nic za nic.“ Zabuřel jsem si pro sebe a podíval se znovu ke dveřím a chopil se kliky. Překvapilo mě však, že se s tichým zaskřípáním otevřely. Rozhlížel jsem se kolem dokola a zjišťoval, jestli můj ubohý, ale překvapivě úspěšný pokus dostat se do cizího domu někdo neviděl. V rychlosti jsem vklouzl dovnitř a zaklapl za sebou dveře.

„Haló? Omlouvám se, že jsem vešel bez pozvání, ale bylo odemčeno.“

Div jsem si nedal pořádnou facku za to, co jsem právě udělal. Jsem kriminálník. Vloupal jsem se do cizího domu.

„Haló! Jsem Halashu Oohenonpa. Je někdo doma?“

Šel jsem dál a trochu nejistě se začal rozhlížet kolem. Byl to klasický americký domek. Ničím nějak speciální, bílé zdi, na nich pár obrazů, nábytek ze dřeva. Všude byly indiánské ozdoby a nejrůznější talismany, které podle jejich zjevného stáří patřily rodině už po mnoho generací. Jeden z nich mě ale zaujal víc než ty ostatní. Došel jsem blíž a podíval se na talisman, který připomínal muže s rybím ocasem.

„Divné, o tomto patronovi jsem ještě nikdy neslyšel.“ Přemítal jsem nahlas.

Pokračoval jsem raději dál a brzy na to uslyšel zvuk tekoucí vody. Zalapal jsem po dechu a zastavil se. Měl bych okamžitě utéct a vrátit se sem později, ale něco mě přimělo pokračovat. Tlukot srdce jsem cítil až v krku a nejistě postupoval úzkou chodbou dál. Postupně se mě zmocňovaly pocity úzkosti a děsu. Koupelna už byla přímo přede mnou. Bylo otevřeno.

„Slečno Jemez, omlouvám se, že jsem sem tak vtrhl. Několikrát jsem zvonil a klepal.“

Žádná odpověď. Asi má sluchátka, ale neslyším ani náznak tlumené hudby.

„Jsem Halashu Oohenonpa. Přišel jsem se vás na něco zeptat.“

Zvýšil jsem hlas, ale má trpělivost a zvědavost předčila mé dobré vychování, a tak jsem sundal ruku z očí. V tu chvíli jsem zbledl a začal si uvědomovat děsivost scény, jež se mi naskytlá před očima. Přede mnou stála nahá dívka, zírala na mě šílenstvím prostoupenýma očima a zeširoka se usmívala. Nejprve se mi chtělo křičet, ale to jsem si všiml dýky, kterou svírala a přikládala ke svému zápěstí.

„Slečno Jemez!“

Tehdy poprvé zareagovala. Strnul jsem děsem. Čekal jsem, že na mě začne křičet. Místo toho ji však z očí začaly stékat slzy.

„*Behjiniy. Tiyz 'ashdla 'ijjiniyp.*“

„Cože?“ Nerozuměl jsem vám.“ Místo odpovědi jsem se ale dočkal jejího smutného úsměvu. Stočila pohled ke svému zápěstí, a než jsem se stačil vzpamatovat z šoku, zajela dýkou hluboko do masa a horká krev začala v proudech stékat do napuštěné vany.

„Ne!“ zakřičel jsem a rozběhl se k ženě, která si přímo před mýma očima vzala život. Sesunula se k zemi a přitom se celým domem rozneslo hlasité cinknutí, jak její hlava dopadla na okraj akrylátové vany.

Zůstal jsem stát nad jejím bezmocným tělem, zatímco se voda ve vaně začala mísit s krví. Ta brzy přetekla a zbarvila tak doposud čisté koupelnové obložení a já se zmohl jen na couvání, dokud jsem zády nenarazil do zdi. Tělo mi ztuhlo, hlasivky stáhly. Chtěl jsem

křičet, chtěl jsem plakat, ale jediné na co jsem se zmohl, bylo bezmocně zírat na vanu s mrtvou dívkou. Pomalu jsem si uvědomoval, že jsem to zažil podruhé. Stal jsem se svědkem druhé sebevraždy.

2. část – Vystoupil z hlubin

Policie přijela na místo činu pár minut poté, co jsem se odhodlal ji zavolat. Vyvedli mě ven a začali se mě vyptávat na informace ohledně toho, co se před chvílí stalo. Proč jsem vešel bez svolení do cizího domu? Jak velká náhoda to musí být, že vejdu bez pozvání dovnitř úplně náhodou několik vteřin před tím, než se jeho majitel rozhodne se zabít?

Nevěděl jsem, co bych jim měl odpovědět. Sám jsem pořádně nevěděl, proč jsem to udělal. Nakonec jsem se zmohl jen na to, říct jim o mé zmizelé sestře, a že jsem se vydal pátrat na vlastní pěst. Toto vysvětlení jim možná prozatím stačilo, aby mě nechali jít, ale věděl jsem, že jsem první v pořadí obviněných z vraždy.

Seděl jsem na kapotě tátova auta a sledoval, jak dva lékaři vynášejí z domu na nosítkách tělo zabalené v černém pytlí. Odrhnul jsem pohled. Vzpomněl si, co mi slečna Jemez před smrtí řekla a slova si zapsal. Rozpoznal jsem, že je to v mé mateřštině, ale pravdou je, že jsem ze svého rodného jazyka uměl jen základy, a tak jsem nic z toho nedokázal přeložit. Jakmile měli policajti vše, co potřebovali, vydal jsem se pomalu na cestu domů.

Mé vnímání silničního provozu bylo zastřené a vzdálené. Před očima se mi promítaly obrazy toho, co jsem před chvílí zažil. Mračna se protrhla a spustil se silný déšť. Viděl jsem sotva pár metrů před sebe, a tak jsem se rozhodl zastavit u nejbližší benzínky a počkat, dokud déšť trochu neustane. Koupil jsem si Red Bull a opřel se o auto. Pozoroval jsem rozbouřený oceán a snažil se zbavit alespoň toho příšerného třesu v rukou. Brzy mi došlo, že má volba drinku asi nebyla to pravé, co by mi od toho mohlo pomoci, a tak jsem poloprázdnou plechovku vyhodil do koše poblíž. V zadní kapse od kalhot mi začal zuřivě vibrovat mobil. Máma. A kruci. Zhluboka jsem se nadechl, a než jsem ji stačil pozdravit, zahrnula mě nadávkami.

„Halashu, jak si to představuješ? Kde zase vězíš? Volali mi z práce, že jsi tam opět nedorazil. Co se to s tebou děje? Okamžitě se vrať domů.“ Šílela. Nedivím se jí. Dokázal jsem se vžít do její situace, proto jsem k ní nebyl drzý, a abych alespoň nepřidělal problém

tátovi, že mi půjčil auto, tak jsem jí zalhal, že jsem v obchodě ve městě a že za chvíli budu doma.

„Tak ať už to je, mladý pane. A doma si promluvíme o tom, jak si vlastně představuješ svou budoucnost!“ Zakřičela a zavěsila.

Schoval jsem mobil do kapsy a tiše vydechl. Nasedl jsem tedy zpět do auta a i přes ten prudký déšť jsem se vydal domů.

Bylo to strašlivé, vůbec jsem přes hustotu deště neviděl, kudy jedu.

„Zatracený déšť.“ Zabuřel jsem si pro sebe a zabočil směrem na silnici vedoucí k městu. Jakmile jsem však projížděl kolem pobřeží, zmocnil se mě zvláštní pocit.

Opět tam stál a zíral přímo na mě. Ty bledě modré oči odrážející se od světel auta jako měsíční svit od hladiny oceánu byly nezaměnitelné. Věděl jsem, že to je on. Jeho kůže se pod odrazem světel mého automobilu perleťově leskla. Byl tak jiný. Nikdy jsem neviděl zvláštější bytost. Jako omámený jsem projel kolem něj, přitom jsem si ani neuvědomil, že jsem pustil volant. V hlavě se mi rozezněl ten zvuk. Ten samý intenzivní tón, který jsem už kdysi slyšel. Pronikl mi hluboko do myšlenek a zastřel veškeré smysly. Před sebou jsem viděl jen ty zářivé oči a v hlavě slyšel ten podivný zpěv. Ruce jsem bezmyšlenkovitě položil do klína a zavřel oči. Tělo i mysl mi zahltily pocity absolutního klidu a míru. Jediné, co jsem si přál, bylo, aby to nikdy neskončilo.

V jednom okamžiku jsem ucítil, jak se kola vypůjčeného automobilu odlepila od silnice a hned nato jsem se ocitnul na palubní desce. Vůz se začal plnit studenou mořskou vodou. Něco mě přinutilo pomalu otevřít oči a stočit pohled směrem k okénku. Sledoval jsem tu nekonečnou temnotu za ním.

Přiblížil se ke mně. Zničehonic byl tak blízko a tiskl svou blánovitou dlaň zakončenou ostrými drápy na okýnko. Sotva jsem to vnímal, přesto jsem brzy našel ty lesklé oči, upírající pohled přímo do mého nitra. Ruka se mi ocítila na dveřích a zmáčkla knoflík, okénko se začalo otevírat a dovnitř vtekly litry ledové vody.

Ucítil jsem ledový dotek dvou paží a prudké trhnutí. To mě ale bez jakéhokoliv výsledku udrželo na sedáku. Bezpečnostní pás. Následovalo další trhnutí, to už jsem však byl kompletně pod mocí oceánu. Voda mi olizovala tvář a já věděl, že se blíží konec. Když se ani po třetím trhnutí nic nezměnilo, následovalo hlasité zaskřípání a hned nato pohazení po tváři a strašlivý křik. Skrže zavřená víčka jsem spatřil záblesky nového světla. Oči jsem pootevřel, ale to jediné, co jsem uviděl, byla rychle se vzdalující žraločí ploutev.

3. část – Člověk, nebo monstrum?

Píp, píp, píp.

Pomalu jsem nabíral vědomí. Všechno dění kolem mě bylo jen vzdálenou ozvěnou. Pouze to otravné pípání znělo až příliš zřetelně. Díky němu jsem se však začal alespoň trochu probírat. Byli tam rodiče, ale slyšel jsem i několik dalších hlasů, které jsem si k žádné tváři přiřadit nedokázal.

Sotva se mi podařilo odlepit víčka, viděl jsem sklánějící se a plačící mámu.

„Měli byste teď jít. Musí odpočívat.“ Promluvil neznámý hlas.

Kde to jsem? Co se mi přesně stalo? Hlava mi třesla a tělo nekontrolovatelně třásla. Snažil jsem se vzpomenout si, co se stalo, ale marně.

Nejspíš jsem hned nato přišel o vědomí. Zničehonic jsem vnímal opět jen to otravné pípání. Znovu jsem se pokusil otevřít oči a rozhlédl se po místnosti. Uvědomil jsem si, že to pípání, které slyším, patří jednomu z těch strašidelných nemocničních přístrojů, které vídám ve filmech. Jsem tedy v nemocnici? Co se stalo? Proč jsem tady?

Měl jsem sucho v krku tak velké, že mi to připomínalo bodání několika ostrých nožů. Chtěl jsem se napít. Nohy byly přikryté bílou pokrývkou, jedna ruka ležela podél těla a byla napojená na kapačky. Ta druhá na tom byla očividně hůř, protože byla od prstů až po loket v sádře.

„Takhle se sotva napiju.“ Špitl jsem si pro sebe, když vtom se otevřely dveře. Dovnitř vstoupil lékař, který se lehce pousmál.

„Dobré ráno. Jsem rád, že už jste se probudil, pane Halashu.“

„Co se stalo?“

Lékaře jsem tou otázkou nejspíš zaskočil, protože mi neuniklo, jak si otevřel mou zdravotní kartu, kterou si s sebou přinesl a nahlédl dovnitř. Pak ji opět zavřel a jen mou domněnku potvrdil.

„Vy si to nepamatujete?“

„Ne, třesla mě hlava.“

„Tak snad to nebude nic vážného.“ Posvítil mi do očí světýlkem a potom se trochu pousmál.

„Měl jste vážnou autonehodu. Stálo při vás snad samo nebe. Kousek za vámi totiž jelo ze směny několik dělníků, kteří si vaší nehody všimli a vytáhli vás ven z vozu, zatímco se potápěl.“

Svíral se mi žaludek. Pomalu jsem si na tu událost začal vzpomínat. Byly to sice jen střípky, ale už mi to začalo dávat větší smysl. Pípání přístroje se značně zrychlilo.

„Opatrně, budete v pořádku. Teď se hlavně uklidněte.“

Sotva se mi podařilo se trochu uklidnit, ozvalo se to sucho v hrdle. Lékař si nejspíše povšiml mého nespokojeného pomlaskávání, protože mi hned na to podal trochu vody. Hned jsem se cítil o něco lépe.

„Teď si ještě zdímněte. Mezitím zavolám vašim rodičům. Poprosili mě, abych jim dal vědět hned potom, co se proberete.“

„Děkuji“

Jakmile lékař odešel, zavřel jsem oči.

Hustý déšť, cítím, jak mi stéká po vlasech. Koukám před sebe a pomalu rozpoznávám silnici. Proč na ní stojím? Vždyť prší, měla by mi být zima, ale není. V hrudi cítím palčivou bolest a v žaludku mě šimrá. Je to touha, která mě nutí stát a čekat. Čím déle tu jsem, tím se zvyšuje napětí, které mě dovádí k šílenství. V dálce vidím světlo, které se rychle blíží, brzy se ale rozdvojí a já dokážu rozpoznat příjíždějící automobil. Jak se přibližuje, cítím úlevu. Ať už je tady, konečně se dočkám. Zbavím se těch neviditelných okovů, které mě nutí stát na krajnici. Auto projíždí a já se zadívám do okénka, ve kterém spatřuji sám sebe.

Auto by mělo plynule pokračovat, jenže místo toho sjíždí ze silnice a řítí se ze srázu do rozbourené hlubiny. Instinktivně vůz následuji. Sotva se dotknu vodní hladiny, cítím bolest. Tak neskutečnou, že ji lze jen těžko popsat slovy. Všechny kosti v těle se lámou, štěpí se na milióny kousků a vnitřnosti se rozkládají. Je to jako by ze mě někdo strhával kůži a já se pod vlivem jeho doteků svlékal jako had. Ačkoliv jsem toužil zakřičet, nešlo to. Voda kolem mě dusila, vlévala se mi do hrdla pokaždé, když jsem od sebe odlepil rty. Pak ale bolest zničehonic ustala.

Blížil jsem se temnotou ke svému autu. Byl jsem k němu přitahován. Nahlédl jsem dovnitř, ale okénko bylo zavřené a dveře nešly otevřít. Viděl jsem svou omámenou tvář, prudce jsem udeřil dlaní na sklo, abych se probral. V tu chvíli se naše oči opět střetly a okénko se začalo stahovat dolů. Kabina se plnila vodou a já se natáhl do auta. Chytil jsem sám sebe za ramena a párkrát škulbl. To je bezpečnostní pás. Vidím ho, jak mi obepíná ramena a hrudník. Kvůli němu jsem v autě uvězněn. Proč ho neodepnu? Ruce mě neposlouchají. Pořád jen cloumají s mým bezvládným tělem. Tak odepni ten pás, jinak tady umřu. V tu chvíli vidím přibližující se světla. Pomoc se blíží. Pomůžou mi dostat ven

mé tělo. Jenže místo naděje cítím smutek. Naposledy trhnu s tělem, a když ani to nezabere, pohladím své tělo po bezmocné tváři. Následně se otáčím a prchám do temnoty. Obklopuje mě nekonečná tma a zvyšuje se tlak, který mi nedovoluje uhnout z cesty. Tento pocit zažívám podruhé.

Prudce jsem otevřel oči, srdce mi bušilo a přístroj hlasitě pípá. Najednou jsem si vše pamatoval. Každý detail ze včerejšího dne. Už znám ten důvod, proč jsem tady. Skutečně to byla ta autonehoda, o které lékař mluvil, ale teď si pamatuji vše. Mohla za to ta bytost, kterou jsem spatřil před pár dny u hospody a zároveň ta co měla na svědomí všechny ty chlapce. A mně se teď zdál sen, že jsem byl onou bytostí. V momentě mě napadla strašlivá myšlenka, jestli jsem ty lidi nemohl zabít já. Rychle jsem to ale zavrhl. Podle všech těch mých malých průzkumů bylo jasné, že bych ničeho takového nemohl být schopný. Ta města od sebe byla až moc vzdálená na to, abych tam zvládl během noci dojít, někoho zabít a zase se vrátit. Navíc jsem ho viděl na vlastní oči a teď se mi zdál ten zvláštní sen. Bylo to strašlivé, vše bylo tak detailní. Ještě teď jako bych cítil ty ledové a slizké ruce, dotýkající se mých ramen a snažící se mě vyrvat ven z auta.

Nedokázal jsem to pochopit. Proč se to děje zrovna mně? Kdy se to spustilo? Kvůli čemu? Kdo je ten člověk, který mi neustále leze do snů? A je to vůbec člověk? Čím více ho poznávám, tím více o tom pochybuji. Jaký má na všechny ty události skutečně vliv? Není to jen výplod mé fantazie? Copak jsem toužil po tom, najít pravý důvod smrti mé sestry tak moc, že jsem se z toho dočista zbláznil? A co slečna Jemez? Co mi to vlastně řekla a proč se zabila? Nebyla snad pod vlivem toho neznámého? Co když ji utrápil a teď utrápí i mě?

Ani jsem si nevšiml, že je u mě několik sester, že je mezi nimi dokonce i lékař. Teprve pak jsem ucítil jakýsi blahodárny pocit úlevy. Lékař odložil prázdnou injekci a starostlivě se nade mě sklonil.

„Co se vám stalo, Halashu? Měl jste noční můru?“

„Slečna Jemez, zabil ji ten muž. A teď zabíjí i mě.“

„O jakém muži mluvíte?“

„O tom s bledýma modrýma očima, o tom, který má blány mezi prsty a dlaně ledové jako smrt. Prosim, nedovolte mu sem přijít.“

Nikdo mi neuvěří, všichni si budou myslet, že jsem se zbláznil. Jak jim mám vysvětlit, že jsem právě viděl svou vlastní autonehodu z pohledu někoho jiného? Že jsem cítil všechny jeho pocity jako je bolest, naděje, smutek i strach. Byla zde ale poslední

otázka, a tou bylo, jestli to byl skutečně člověk – protože jestli ano, musel trpět nějakou formou degenerace.

„Halashu, Halashu, slyšíš mě?“

Ten hlas znám, ale nemyslel jsem si, že ho ještě někdy uslyším. Pomalu jsem otevřel oči a podíval se na dlouhovlasého a prošedivělého muže, který seděl přede mnou.

„Dědo?“

„Konečně ses probral. Dozvěděl jsem se o tom, co jsi říkal lékařům, a musel jsem přijet.“

„Máš přeci zákaz se se mnou vidět.“

„Ano, a taky, že se dlouho nezdržím, proto mě nyní musíš bedlivě poslouchat.“

„Dědo, o co jde?“ Pořád ještě jsem cítil, že nejsem zcela při smyslech, oči mi stále klesaly, i když jsem se ze všech sil snažil je držet otevřené.

„Nejsi blázen, Halashu. Ať už se ti budou snažit namluvit cokoliv, nejsi blázen. Ti nelidé jsou skuteční.“

„O čem to mluvíš, dědo? Jací nelidé?“

„Mořané. Přišli si pro tebe.“

„To není vtipné, nedělej si ze mě legraci, dědo.“

Ucítil jsem nepříjemný pocit v žaludku.

„Poslouchej mě, Halashu. Toto jsi už viděl, že?“ Nejistě jsem zaostřil na něco, co mu leželo na dlani. Zalilo mě horko, když jsem si uvědomil, na co se to právě dívám. On ho měl, byl to ten amulet muže, který je z poloviny ryba. Byl to ten samý, který jsem viděl u slečny Jemez. Vykulil jsem oči a natáhl se po něm zdravou rukou. On ale tou svou ucuknul.

„Takhle to nejde. Ne tady a teď. Přijď za mnou, Halashu! Hned.“

„Tady je, pane primáři, tady je.“

Viděl jsem, jak dovnitř vbíhá několik lékařů, jak jim děda uhýbá a mizí ze dveří. Opět se mi setmělo před očima a já ztratil vědomí.

Zase ten zvuk. Zněl mi v hlavě jako vzdálená ozvěna. Nebyl to křik ani nářek, ale ani tak úplně zpěv. Na tváři jsem ucítil ledový dotek lidské dlaně a v ten moment zvuk ještě zesílil. Připadal jsem si opět krásně, úplně stejně jako tehdy při té autonehodě. Nikdy jsem se necítil tak uvolněně a klidně. Je to jako nalézt mír v duši, smířit se se vším životním trápením.

Pomalou jsem rozlepil víčka a zadíval se do těch bledě modrých očí. Bylo to jako zahledět se na měsícem ozářenou hladinu oceánu. Nepochyboval jsem o tom, že je to on. Zase je u mě ten muž, našel mě. Dlouze jsme se navzájem dívali do očí, já se ale brzy odhodlal pohledem uhnout a prozkoumávat jemné rysy jeho tváře. Měl velmi jemné lícní kosti, nezdravě protáhlou tvář, úzký nos i rty. Vlasy měl temně modré, spadaly mu z ramen na mou tvář a jemně šimraly. Celému jeho zjevu ale zcela dominovaly ty velké, jasně modré a pronikavé dravé oči.

„Co po mně chceš?“

Muž sebou malinko trhnul, stejně jako minule, když jsem na něj promluvil, ale tentokrát neutekl. Místo toho mě pohladil po tváři.

„Hal-Halashu, přijít. Zachránit.“

Jeho hlas zněl sípavě, neskutečně suše a neostře. Svým zabarvením mi připomínal ten zvuk, který mě pronásledoval. Takže to na jeho hlas celou tu dobu myslím?

„Zachránit? Koho?“ Zeptal jsem se tiše. On se ale jen usmál a než jsem se stačil vzpamatovat, přiblížil se a můj tep se zrychlil. Myslel jsem si, že mě zabije. Místo toho jsem však ucítil, jak se naše rty spojily a já nedokázal vnímat nic jiného než tu jeho podivnou, oceánem nasáklou chuť.

S trhnutím jsem se probudil. Kolem mě byla tma, ležel jsem na svém nemocničním lůžku a na těle mi naskočila husí kůže. Podíval jsem se k oknu na levé straně pokoje, bylo dokořán a zvenku se ozývaly zvuky deště. Zdálo se mi to? Byl to opět jen sen? Ne, tu chuť cítím na rtech ještě teď. Pamatuji si na ten dotek, jeho slova, hlas.

Vzpomněl jsem si na dědu a na jeho nečekanou návštěvu. Bez přemýšlení jsem se odpojil od kapačky, vstal, chytil se za bolavou zlomenou ruku a trochu nejistým krokem doklopýtal k otevřenému oknu. Zapřel jsem se dlaní o parapet, a protože byl můj pokoj v přízemí, přelezl jsem ho a doskočil na promočenou zem. Pomalým krokem jsem se dal na cestu za dědou. Každý krok byl jako úder tupým nožem. Přesto jsem se ale nedokázal vrátit. Chtěl jsem tomu všemu konečně přijít na kloub. Jsem skutečně blázen? Nebo je realita mnohem šílenější, než se na první pohled zdá?

4. část – Vše se vrací

Zaklepal jsem na hlavní dveře dědovy staré chalupy na okraji lesa. Chvíli jsem stál a netrpělivě čekal na odezvu, po chvíli jsem zaklepal znovu. To se ve dveřích objevil děda, který se netvářil ani tak překvapeně, jako spíš vyrovnaně a klidně. Očekával mě.

„Halashu, věděl jsem, že přijdeš. Pojď dál.“

Jeho klidný tón mě znervóznil. Jak může znít tak vyrovnaně, když tuší, že jsem kvůli němu utekl z nemocnice a tím si zadělal na pořádný malér?

Ihned jak ustoupil ode dveří, vešel jsem dovnitř. Konečně teplo. Konečně jsem pryč z toho deště. Prošel jsem do menší místnosti, kterou jsem si pamatoval z dětství. S dědou jsem ale příliš času nestrávil. Než jsem začal být schopen pořádně vnímat, odtrhli mě od něj a poprvé od té doby jsem ho viděl až dnes v nemocnici.

„Neměl bych tady být.“

„Já vím, ale přesto jsi přišel. Zajímá tě ten amulet, že? Viděl jsi je.“

„Nemám tušení, o čem mluvíš.“ Posadil jsem se naproti sálajícímu krbu. Začal jsem si zahřívat ruce a tu jsem na ramenou ucítil teplou deku. Děkovně jsem kývl, podíval se na dědu a hned na to na tu starou kousavou deku. Byla tradičního indiánského stylu, sytě barevná a ručně pletená.

„Chápu, že o tom nechceš mluvit, nebo že se ti o tom možná mluví dost těžce, ale přede mnou se nemusíš bát, Halashu. Viděl jsem je také. Nedal by sis čaj? Máš za sebou dlouhou cestu a musíš být celý promrzlý.“

„Děkuju, dědo. To by bylo fajn.“ Odvětil jsem mile.

Ačkoliv jsem sem nepřišel zrovna z důvodu rodinné návštěvy, tak mi tato péče trochu zlepšila náladu. Zůstal jsem sedět u krbu a pomalu se přestával třást. Viděl jsem je také. Co to znamená? Jak to děda myslel?

Když mi tedy donesl oblečení a čaj, poděkoval jsem mu a trochu netrpělivým tónem pokračoval.

„Já ale pořád nevím, o čem to mluvíš. Koho jsi viděl?“

„Nelidi s blány mezi prsty a ledově modrýma očima.“

Posadil se do křesla kousek od krbu a upnul na mě ty černé, v důlcích propadlé oči. Je možné, že to je skutečně pravda? Tiše jsem polkl a vzpomněl si na jeho návštěvu v nemocnici.

„Dědo, odkud máš ten amulet?“

„Myslíš tento?“

Vyndal zpoza výstřihu amulet s tím zvláštním mužem. Podíval jsem se na něj, pak na dědu a následně přikývl.

„Utekl jsem kvůli tomu z nemocnice a nejspíš mě zavřou do cvokárny, až mě najdou. A to nemluvím o mámě, která se snad strachy zblázní. Řekni mi prosím všechno, co o tom všem víš.“

Posadil se kus ode mě a podal mi amulet do dlaně.

„Existují všeho všudy dva kusy a ty jsou předávány mezi generacemi už po několik staletí.“

„Jen dva?“

„Ano, viděl jsi ten druhý kus, že ano?“

„Viděl jsem ho na místě, kde zemřela slečna Jemez.“

„Četl jsem o tom v novinách. Hrozná tragédie. Musela vědět, co ji čeká a očividně to nebyla schopná unést.“

Nad tím jsem se zamračil. Nelíbil se mi způsob, jakým to zkonstatoval.

„Je to zvláštní.“ Dodal zamyšleným tónem.

„Co tím myslíš, dědo?“

„Inu, jak se ten amulet mohl od naší rodiny dostat tak daleko. Měli jsme ho u sebe už po několik generací a zničehonic je pryč. Patřil totiž tvé sestře. A před ní ho měl tvůj otec, který jí ho daroval krátce po dovršení dospělosti.“

„Má sestra? Má sestra měla také tento amulet? Chceš mi říct, že byl náš?“

„Rozuměl jsi správně.“

Cítil jsem opět tu nepříjemnou přicházející slabost, která se na mě valila ze všech stran a tlačila mě pomalu k zemi. Nutila mě zavřít oči a pokorně sklopit hlavu. Věděl jsem ale, že teď nesmím omdlít a že nemám moc času, a tak jsem se donutil pokračovat.

„A tento tvůj amulet. Proč ho máš u sebe?“

„Hlídal jsem ho pro tebe. Je nyní tvůj.“ řekl velmi spokojeným a vyrovnaným tónem.

Mně na tom však něco nesešlo, a tak jsem pokračoval ve vyptávání. Amulet jsem jen nervózně promnul v dlani.

„Dědo? Proč ti vlastně bylo zakázáno se s námi vídat?“

Jeho pohled najednou potemněl. Ochladl a podíval se směrem do ohně.

„Protože tvůj otec byl zbabělec, který nedokázal udělat správnou věc. Měl ti ho dát on, ale nezvládl to. Místo toho ho vrazil do dlaně mně a řekl mi, že mám odejít. Tím porušil dlouhodobě pěstovanou symbiózu a ohrozil tím vše, za co předkové bojovali. Ale ty jsi moudrý, přišel jsi. Umíš se postavit čelem svému osudu.“

„O čem to přesně mluvíš?“

„Ty doopravdy nic nevíš, Halashu, vid’? Nad tím jsem jen zakroutil hlavou a mlčel.“

„Kdysi před dávnými časy postihlo naši tehdy ještě indiánskou zemi dlouhé a úmorné sucho. Právě v tuto dobu na souš vystoupili *tkoh Diyin Ayoh Dt’éii*, jak je tehdy předkové nazývali.“

„Kdo?“

„Ve volném překladu to znamená, vodní bohové.“

„Pomohli našim předkům a legenda praví, že po uzavření vzájemné dohody se voda vrátila a už o ni od té doby nebylo nouze.“

„Dohody?“

„Nepřerušuj mě. Důležitější je, že předmětem byly tyto dva amulety. Měli se jimi vždy označit vyvolení potomci. Silní jedinci s čistými kořeny. Problém je v tom, že jak věky plynuly, tak čistokrevné rody začaly vymírat a začaly se křížit s jinými rasami, až nakonec celé břímě zůstalo jen na několika pozůstalých rodinách. Mezi ně patříme my. Dohoda spočívala ve vzájemné pomoci. Vodní bohové pomohli nám a my zase jim, a to právě díky těmto amuletům.“

Po dědových slovech jsem se na chvíli zadíval do prázdna a zamyslel se. Myslel to vážně? Je toto pravda? Jestli ano, leccos mi to vysvětluje, ale je to rozhodně šílenější, než bych si kdy dokázal představit. Vodní bohové? Amulety? Vyvolení? Co to všechno znamená?

„Kdybych se sám nestal svědkem několika nevysvětlitelných jevů, pak bych ti nevěřil a možná bych tě považoval za blázna, dědo. Pořád ale nechápu, proč mám mít ten amulet já a co se to tady vlastně děje.“

„Vodní bohové na pevninu vystupují jednou za sto let a berou si to, co jim patří. Berou si své vyvolené, ty, kteří jsou označeni amuletem. Jak jsem ale řekl, tvůj otec to porušil. Neudělal to, co měl, a tak nastal chaos. Bohové začali hledat naslepo.“

„Chceš tím říct, že hledali mě?“

„Ano, měl jsi mít amulet společně se svou sestrou. Měli si přijít pro vás dva, ale ty jsi tehdy amulet neměl, a tak nebyl splněn slib daný námi lidmi. Proto se brzy vrátili, hledali dál.“

Nervózně jsem se na dědu podíval. Tep se mi zrychloval, když jsem si uvědomil, že mi to do sebe všechno začíná pěkně zapadat.

„Já ale nechci, aby se mi stalo to, co se stalo sestře.“

„Já vím, Halashu, ale neboj se. Nebudeš se trápit dlouho. Měli by už tady být.“

„Co?“

Pohledem jsem začal nervózně těkat po všech oknech kolem. V tom se ozvalo zabušení na dveře a děda vstal.

„Konečně“ Řekl klidně a usmál se.

Nezmohl jsem se vůbec na nic, jen jsem na dveře mlčky zíral. Když je otevřel, uviděl jsem ty oči. Opět mě lapily a my dva na sebe zůstali zírat. Nervózně jsem v ruce stiskl hrnek s čajem a ucítil jsem, jak se mi na zápěstí zhoupl amulet. Trochu zmateně jsem se na zápěstí podíval. Nepamatoval jsem si, že bych si ho na něj připevnil. Amulet ale přilákal pozornost nejen mou. Probodávaly ho pohledem také ty ledové oči. V tu chvíli jsem si to uvědomil. Doted' na mě nemohl. Nebyl jsem označený. Zděšeně jsem muže pozoroval a všiml si několika postav za ním. Spatřil jsem nahé ženy. Všechny měly ty stejné chladné modré oči, které mě napjatě pozorovaly.

„Halashu, představuji ti Akalu a jeho hejno. *Behjiniy. Tiyz 'ashdla 'ijiniyp*, aneb *vodní bohové se vrátí*, ale v tomto století již naposledy.“

Děda odstoupil ode dveří a podíval se směrem na mě. Slečna Jemez, její sebevražda spáchaná přímo před mýma očima, ta slova, která jsem si zapsal. Pohltil mě strach a instinkty byly na poplach. Nikdo mi nemusel říkat, co mám dělat. Bolest ustoupila, rány se jako zázrakem zahojily. Pustil jsem hrnek s čajem, vstal a rozběhl se k otevřenému oknu, ze kterého jsem vyskočil a dal se na útěk.

„Je to zbytečné, Halashu. Děš' je jejich živel, budou tě cítit, ať se před nimi schováš kdekoliv. Nikdy jim neutečeš. Lapili tě svým hlasem. Přijmi svůj osud a přestaň utíkat!“

Bylo mi jasné, že jsem skočil do pasti. Běžel jsem, co mi nohy stačily. Bolest byla ten tam a děš' jsem ignoroval. Když jsem si myslel, že jsem již dostatečně daleko, zpomalil jsem a začal oddechovat. Proto ty vraždy? To všechno se dělo jen kvůli mně?

Podíval jsem se na své zápěstí s amuletem. Prudce jsem s ním začal třást, tahat za něj, kousat ho, snažil jsem se ho strhnout, ale nešlo to. Prsty se mi třásly a zasádovaná ruka mi moc nepomáhala. Jak se mi podařilo si ho na to zápěstí dát? Nepamatuji si ani, že bych s ním nějak manipuloval. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Dohnali mě. Obklopili mě.

„Ne! Nechte mě být! Já ten váš amulet nechci. Nemám nic společného s tím, na čem jste se kdysi domluvili! Nemám nic, co bych vám dal!“

„Halashu, zach-zachránit. Darovat.“

„Co mám darovat?“ Zakřičel jsem hystericky.

Chtěl jsem přežít. Dám jim vše, co chtějí, hlavně ať mě nechají jít. Na ničem jiném mi nezáleží. Chci ještě jednou obejmout mámu, říct jí, jak ji mám rád. Chci se ráno

probudit a sejít do jídelny, kde si budu nadále dávat černou kávu a sedět po boku mlčících rodičů. Obnovím svá studia na univerzitě a budu žít normální život. Nechci se už zaobírat tím, co se stalo mé sestře. Je to minulost, chci jít dál.

„Duši a tělo.“

„Ne, ne, prosím.“

Z očí mi vytryskly slzy a tělo se rozechvělo. Mezi stromy jsem našel skulinku, a tak jsem jí proběhl. Opět se mi podařilo uniknout, a tak jsem utíkal dál. Běžel jsem, kolem mě temnota a déšť. Křičel jsem a volal o pomoc. Z očí mi v proudech tekly slzy a splývaly s kapkami deště na tváři. V dálce se objevilo světlo, dvě, ale já zakopl a upadl. Ucítil jsem dopad na něco tvrdého a ledového, hlava mi třesla, přesto jsem se zvedl. Něco ostrého mi projelo nohou. Přesto jsem rozběhl dál. Během toho jsem se snažil utřít čelo od tekutiny, která mi postupně zastírala pohled. Proč tak prší? Neviděl jsem na krok a světla se přede mnou opět ukřývala do stínu.

„Pomoc! Pomoc!“

Zakřičel jsem a v dálce rozpoznal siluety dvou mužů. Jakmile se přiblížili, rozpoznal jsem v nich ty policisty z dopoledne.

„Jste to vy, Halashu? Proboha, co se vám stalo?“

„Pomozte mi! Pomozte mi, chtějí mě zabít!“

„O čem to mluvíte?“

„Ti nelidé s blánami! Vodní bohové! Přišli si pro mě.“

Doběhl jsem k nim a prudce jednoho z nich chytil za límec uniformní košile.

„Jdou po mně! Zastřelte je! Ukryjte mě do bezpečí! Nechci umřít!“

To už jsem ale ucítil silný dotek na zápěstí s amuletem.

„Uklidněte se. Nikdo po vás nejde, rozumíte? Žádní vodní bohové neexistují, ale psychicky nestabilní jedinci ano. Halashu Oohenonpo, jste zatčen pro podezření z vraždy slečny Jemez Hondu a všech dalších za poslední dva měsíce. Nyní vás vezmeme zpět do nemocnice.“

„Cože? Já ale nikoho nezabil! To oni!“

Začal jsem sebou cukat, ale vzápětí mě chytil i druhý muž a zkrřížil mi za zády zlomenou ruku. Tělem mi projela palčivá bolest. Hlasitě jsem zakřičel.

„To už by stačilo. Nyní půjdete s námi.“

„Nechte mě jít! Chci domů!“

Podíval jsem se směrem k lesu. Byli tam. Civěli na mě. Zalapal jsem po dechu a prudce trhl hlavou dozadu, čímž jsem udeřil policistu a osvobodil se z jeho sevření.

Když se po mně vrhl druhý, ohnal jsem se zasádrovanou rukou a silně ho praštil po hlavě. Ted' mi má výška a vrozená tělesná síla hrály do karet.

„Já chci jen domů! Nevíte nic!“

„Stůjte! Stůjte, Halashu!“ Křičel za mnou policista, ale já běžel dál. Nechtěl jsem umřít ani jít do vězení. Ty horké kapky na mé tváři byly čím dál nesnesitelnější. Pomalu ale jistě mi zastiňovaly obzor a nohy mi zpomalovaly. Zastavil jsem se u výlohy jednoho z obchodů. Hlasitě jsem oddechoval, snažil jsem se utřít si tvář a načerpat sílu. Pohledem jsem zavadil o výlohu. To, co jsem spatřil, mě šokovalo. Nedíval jsem se na zmoklého mladíka. Místo toho jsem viděl kluka zalitého krví. Jeho vlastní krví. Vlasy jí byly nasáklé, stékala stále v prudších a hustších proudech. Nohu měl od stehna až po kotník rozříznutou, kůže mu na ní samovolně plandala, svalstvo vystupovalo na povrch. Propadl jsem panice a podíval se za sebe. Směr, kterým jsem běžel, byl označen rudou stopou. Najednou mě noha začala tak ukrutně bolet a hlava pálit, že jsem se bezmocně zhroutil k zemi. Já tady umřu, vykrvácím ještě dřív, než mě ty obludy doběhnou a najdou.

Rozplakal jsem se a s tváří přitisknutou k zemi jsem pořád dokola opakoval, že nechci umřít, že to takto nemůže skončit. Pomalu jsem zvedl pohled a zaostřil někam před sebe. Viděl jsem dům. Byl to náš dům. Jsem tak blízko.

„Mami.“ Zašeptal jsem a natáhl ruku směrem ke světlům. Ucítil jsem dotek na tváři.

„Nemít za zlé, Halashu.“ Promluvil na mě neskutečně klidným tónem. Tělo mě přestávalo pálit a duše bolet.

„Halashu, bůh, dát život, děti.“

„Já ale nechci umřít.“

„Akala dobrý muž, Halashu šťastný, netrpět bolestí.“

Slábl jsem, neměl jsem již sílu ani plakat. Ty oči, kterých jsem se ještě před chvílí tolik bál, mi najednou způsobovaly slast a rozkoš. Přesně jako před chvílí v nemocnici. Na jeho protáhlé tváři se objevil náznak úsměvu. Bolest ustupovala, zmocňoval se mě absolutní klid a pocit bezpečí. Jistě jsem umíral. Vzdal jsem to.

Věděl jsem, že každou chvílí naposledy vydechnu. Ocítl jsem se v jeho náruči. Díval se na jeho klidnou a milou tvář. Kam mě to vlastně nese? Ach, oceán.

Na kůži mě hladily doteky chladné vody. Otupily i ty poslední zbytky bolesti, které zbyly. Sledoval jsem ho. Jeho tělo se začalo svíjet v bolestivých křečích. Z posledních sil jsem to sledoval. Zadíval jsem se do vody kolem sebe, do vody zbarvující se do ruda. Krev? Je to má krev?

Ucítil jsem jeho dotek, byl opět u mě. Zvedl jsem k němu zastřený pohled. Vypadal jinak, jeho kůže byla snad ještě bledší a ledovější. Co se mě to dotýká na hrudníku? Co mě to stahuje do hlubin? To jeho ruka, opět ta dlaň s blánami mezi prsty. Tentokrát se již dočkala. Co se to otírá o má stehna? Ploutev?

Nyní chápu.

Podíval jsem se před sebe, ještě naposledy jsem zatoužil spatřit domov. Viděl jsem, jak ze dveří vybíhá můj otec.

Na druhý den ráno se po pláži procházel malý chlapec. V písku našel amulet připevněný na koženém přívěsku. Byl jím natolik fascinován, že neodolal a připevnil si ho na své drobné zápěstí.

Charakteristika vztahů lidí a ne-lidí v tvorbě Howarda Phillipse Lovecrafta

1. Úvod

Pro svou bakalářskou práci jsem si vybrala téma mýtu Cthulhu. Budu se soustředit převážně na fiktivní postavy, a to jak na ty lidské, tak nelidské. Tento mýtus pochází původně z pera H. P. Lovecrafta. V jeho tvorbě vystupují nejrůznější záhadné bytosti z kosmu, které připomínají prapodivné mořské obludy, a právě ty budou hlavním cílem mé bakalářské práce. Provedu detailní rozbor Lovecraftových literárních postav a zaměřím se na jejich vzájemné vztahy. Podívám se blíže na prastarého Cthulhu, jeho tajemný kult uctíváčů, možnosti soužití této fiktivní rasy s lidmi a v neposlední řadě na představu ideálního světa podle Cthulhu.

Toto téma jsem si nevybrala jen proto, že mám už odmalička k hororovým žánrům blízko. U Lovecraftovy tvorby mě zaujalo hlavně jeho pojetí života v neustálém strachu z neznáma a z nejistoty. Na rozdíl od jiných hororových autorů se Lovecraft nesnaží čtenáře vyděsit krvavými a děsuplnými scénami. Klade důraz na temnotu a strach a na konci větší části jeho povídek si čtenář není jist, zda to, co literární subjekt zažil, je skutečné, nebo se to odehrávalo pouze v jeho choré mysli. Druhotným důvodem pak byl samotný Cthulhu. Již delší dobu se zajímám o prapodivné mořské mýty a netvory a tento Lovecraftův fiktivní netvor mě zaujal svou historií, životem, ale také myšlením a schopnostmi komunikovat s lidskou rasou. To vedlo k tomu, že jsem se již při čtení povídek jako *Volání Cthulhu* nebo *Stín nad Innsmouthem* začala sama zajímat o jeho možnosti udržování vztahů s lidmi a také o jeho záměry, které má nejen s jednotlivci, ale hlavně s celou pozemskou rasou. Právě tyto povídky se totiž ve větší míře soustředí právě na vzájemné vztahy mezi lidmi a ne-lidmi, a proto jsem se o Lovecraftovu tvorbu začala zajímat hlouběji.

Abych ale dokázala správně určit záměry Cthulhu a popsat jeho vztah k lidem, shledala jsem nutným se nejprve zaměřit na život samotného tvůrce tohoto mýtu. Není pravidlem, že se život spisovatele odráží v jeho tvorbě, u H. P. Lovecrafta tomu ale tak je. Ten, kdo se s jeho tvorbou a životem sblíží, pochopí, jak podstatné pro něj téma mezilidských vztahů je a jakou roli hrají v jeho literární tvorbě.

Ve své bakalářské práci se budu tedy nejprve soustředit na samotného Lovecrafta. Právě jeho životem se zabývá několik zahraničních autorů, jako jsou například B. Derie a E. Davis, ze kterých budu ve své odborné práci čerpat. Na základě vlastních poznatků podtržených tvrzeními výše uvedených esejistů v jejich knižních titulech *Sex and the*

Cthulhu Mythos a Lovecraft from The Occult World, přiblížím život Lovecrafta z vhodného hlediska pro téma mé bakalářské práce. Dále rozeberu jeho tvorbu, životní inspirace a pohled na svět. K tomu mi poslouží knižní titul *Against Religion. The Atheist Writings of H. P. Lovecraft*. Jedná se o sbírku významných Lovecraftových dopisů a esejů, jako například *The Insignificance of Man*, ve které řeší problematiku lidské existence a přibližuje čtenářům svůj vztah ke kosmu, mýtickým bytostem a k náboženství.

Jakmile ukončím svá studia ohledně autora, charakterizují jednotlivé hlavní fantasticko-hororové bytosti, jako je Prastarý Cthulhu a jeho kult. K Lovecraftovým literárním textům se toho u nás dá najít jen velmi málo. Při svých studiích jsem se proto dotkla tvorby českého odborníka přes Lovecraftovu tvorbu, P. Linharta, a jeho knihy s názvem *Vyprávění nočních hubeňourů: Čítanka světového frenetismu: horor, dobrodružství, erotika*, která se právě Lovecraftově tvorbě věnuje a ve které je kromě jeho osobních poznatků z ní také seznam některých jeho smyšlených bytostí. Vzhledem k tomuto nedostatku množství českých studií se budu spoléhat na Lovecraftovy povídky, na své vlastní poznatky a studie zahraničních autorů.

Využiji rozboru literárních postav z Lovecraftovského mýtického světa, do kterých nespádají jen lidské bytosti, ale hlavně ty mýtické. Poté se na základě zjištěných informací podívám na jejich vzájemné vztahy a v neposlední řadě na jejich myšlení. Díky povídkám *Volání Cthulhu*, *Dagon*, *Stín nad Innsmouthem*, *Hrůza v Dunwichi*, *V horách šílenství*, *Snové putování k neznámému Kadathua* a dalším budu dávat dohromady informace o tomto smyšleném prastarém tvorovi z prostředí kosmu. To vše podtrhnu názory P. Linharta. Ve své studii se zaměřím převážně na původ Cthulhu, jeho cesty kosmem, usídlení na naší Zemi a také na jeho střetnutí s dalšími mimozemskými rasami jako jsou „Cthulhi“ a „The Elder Things“. Právě tato setkání totiž ovlivnila jeho vnímání světa a život samotný. V neposlední řadě se budu zajímat také o fiktivní místa jeho současného pobytu a jeho záměry s lidstvem.

Po bádání kolem života prastarého Cthulhu definuji jeho kult. Pomocí povídek *Volání Cthulhu*, *Stín nad Innsmouthem* a *V horách šílenství* charakterizují jednotlivé členy kultu a také jejich vztahy s lidmi v okolí. Podívám se blíže na prapodivné a zastaralé praktiky lidských následovníků Cthulhu, zasvětim čtenáře do jejich životů, umění, literatury a také poukážu na smyšlená místa jejich výskytu.

Tyto všechny nastudované informace o prastarém Cthulhu a lidské populaci mi poslouží jako stěžejní body pro prozkoumávání dalších zákoutí Lovecraftovy tvorby, tentokrát na výzkumu cílů mimozemské rasy. Podívám se na několik případů komunikace

mezi jednotlivými rasami, na hlavní myšlenky, cíle kultu Cthulhu a jejich pokusy o pracování s mimozemskou a lidskou DNA. Ke konci se zaměřím na materiály nalezené vědci v povídkách *Volání Cthulhu*, *Hrůza v Dunwichi* a *V horách šílenství*. Právě tyto fiktivní odborné studie mi pomohou zjistit skutečné záměry velkého Cthulhu s lidskou rasou. Na závěr mě čeká hodnocení osudu humanoidní rasy v případě možného soužití se smyšlenými kosmickými tvory.

2. Howard Phillips Lovecraft

Dříve než se pustím do charakteristiky bytostí mýtu Cthulhu, zaměřím se na životní postoje a myšlenky samotného autora. Zmínit tyto reálie považuji za směřodáté pro svou práci, protože úzce souvisí s tématem, které jsem si pro studii zvolila. Můj odborný text se netýká jen mýtických, podmořských a zdegenerovaných bytostí, prastarého Cthulhu a jeho tajemného kultu. Budu se zaměřovat také na jejich schopnost soužití s lidskou rasou. Právě toto téma mi přišlo pro Howarda Phillipse Lovecrafta blízké, protože jeho komunikativní schopnosti a vztahy s lidmi byly velmi specifické, což se často odrazilo v jeho vlastní literární tvorbě. Jestliže mám tedy porozumět jeho povídkám a způsobu psaní, musím se nejprve dozvědět něco o jeho postojích a pohledech na svět.

Howard Phillips Lovecraft (1890–1937) se ve světě proslavil především díky svým hororovým povídkám z prostředí oceánu, starých a odlehlých míst, ale také z kosmu. Jeho příběhům dominují hororové prvky. Je v nich zřejmá přítomnost science fiction, ale také fascinace různými okultními obřady a zájem o poznání něčeho, co přesahuje možnosti našeho chápání¹. Málokdo ale ví, že to byl také velký myslitel, který proto, aby mohl psát své příběhy, prozkoumal nejedno náboženství². Hledal původ existence boha, zajímal se o nesmrtnost lidské duše a hledal význam člověka jakožto kosmické bytosti³.

Jeho tvorbu ve velkém ovlivnily pohádky bratří Grimmů nebo *Příběhy tisíce a jedné noci*, které měl rád už od dětských let. Příkladem může být výběr jména pro jeho fiktivního spisovatele Abdula Alhazreda, autora *Necronomiconu*⁴. Netradiční pohádky bratří Grimmů pak nastartovaly jeho představivost a v šesti letech začal psát své první hororové příběhy.⁵

1 Davis 2014, s. 492.

2 Lovecraft 2010, s. IX.

3 Tamtéž.

4 Linhart 2013, s. 429.

5 Lovecraft 2010, s. X.

Ve svých esejích jako *The Insignificance of Man* Lovecraft rozebírá člověka a poukazuje na něj jako na něco zbytečného a bezvýznamného⁶. Dává přednost věcem nevysvětlitelným, kosmickým a mýtickým, které jsou pro něj mnohem podstatnější a zajímavější. Možná proto se ve svých hororových povídkách nezdráhal pro lidské hrdiny připravovat strašlivé osudy a velmi často je měnil na bytosti, které v sobě mají kus nadpřirozena. V jeho povídkách tak mají mnohdy přívětivější osudy bytosti astrálního či mýtického původu. Myslím, že by to mohl být i důvod, proč je jeho tvorba zaměřená spíše na tyto ne-lidi a proč má jejich osudy mnohem lépe a zajímavěji propracované.

Domnívám se, že v jeho literárních dílech hraje velkou roli asexualita, která v něm byla probuzena už v raném dětství. Zmínil se o tom v jednom ze svých dopisů pro J. Vernona Shea.:

„In the matter of the justly celebrated “Facts of life” I didn't wait for oral information, but exhausted the entire subject in the medical section of the family library ... [...] when I was 8 years old—through Quains's Anatomy... [...], Dunglinson's Physiology, &c. &c. This was because of curiosity & perplexity concerning the strange reticences & embarrassments of adult speech, & the oddly inexplicable allusions & situations in standart literature. The result was the very opposite of what parents generally fear-for instead of giving me an abnormal & precocious interest in sex... [...], it virtually killed my interest in the subject.“^{7 8}

Když se na jeho tvorbu zaměřím detailněji, zjišťuji, že zde žádný z jeho hrdinů nemá kompletní a plnohodnotnou rodinu. Nejsou zde téměř žádné ženy a pohnutky pro dobrodružství jeho hrdinů tvoří zděděné eseje, knihy, staré spisy, noviny, dopisy a další studie, které Lovecraftovy postavy natolik ohromí, že se vydávají na daleké cesty, aby se dopátraly úplné pravdy. Tato dobrodružství ale velmi často končí tragicky, protože se setkávají se záhadnými a odpudivými bytostmi nebo s členy tajemného kultu. Právě oni často nesouhlasí s vypravěčovým záměrem dozvědět se něco víc a staví mu do cesty smrtelné překážky.

6 Lovecraft 2010, s. 9.

7 Derie 2014, s. 16.

8 V oslavované otázce „Fakty života“ jsem nečekal na ústní informace. V osmi letech jsem vyčerpал veškeré vědění z lékařské sekce v rodinné knihovně ... [...] zkoumal jsem Quainovu anatomii ... [...], Dunglinsonovu fyziologii a další. To všechno proto, že jsem byl zmaten a v rozpacích z řeči dospělých. Zvláště pak ze zvláštních a nevysvětlitelných narážek v literatuře. Výsledkem byl ovšem pravý opak toho, čeho se rodiče obecně bojí. Místo toho, aby to ve mně vzbudilo předčasný zájem o sex... [...], ho to prakticky vzato pohřbilo. (překlad Martina Hešová)

V Lovecraftových povídkách nejsou žádné milostné vztahy, partneři či lidské děti, které by nějakým způsobem pohybovaly s příběhem a dávaly mu směr. Lovecraftovy šovinistické předsudky vůči ženám⁹ mu nedovolovaly se více zaměřit na podstatu ženství a dát jí dostatečný prostor. Dokonce ani některé jeho smyšlené bytosti z vesmíru nemají jakékoliv biologické předpoklady k založení rodiny. Nyní si dovolím citovat krátký úryvek z povídky *V horách šílenství*, kde je popisovaná existence Prastarých bytostí, které dokládají mé tvrzení o existenci fiktivních tvorů neschopných vlastního rozmnožování: „S ohledem na nepárovost a polorostlinný charakter neměli Prastaří žádný biologický základ pro rodinnou fázi savčí existence.“¹⁰ Na rozdíl od toho ale pokládají za důležité se kolektivně shlukovat, poněvadž věří v sílu společného myšlení. Tito tvorové se seskupovali do obrovských domácností, které fungovaly na základě, který vyhovuje prostorové užitečnosti¹¹. Vzhledem k těmto zjištěným podobnostem mezi Lovecraftovým životem a jeho postupy v literatuře se domnívám, že jeho asexualita nepoznamenala pouze jeho osobní život, ale také jeho texty. Mnoho jeho kosmických bytostí nemá ani jasné pohlaví, mezi takové patří i Cthulhu, který je často osločován spíše jako „to“ než jako „on“ či „ona“¹². Tyto bezpohlavní bytosti nevyhledávají rodinný život, ale spíše se socializují ve skupinách podle společných cílů. Podle S. T. Joshiho pro tvorbu těchto postav užíval své vlastní vidiny světa. Čerpal ze svých rodinných vztahů a socializování se s okolím¹³.

Lovecraft ve svých dílech poukazuje na hranice lidské vědy a možnosti kulturních norem. Umocňuje zde prastarost a nekonečnost kosmu, mytologii a své vlastní noční můry, které ho prováděly životem¹⁴. Jedním takovým strachem se inspiroval právě při tvorbě slavného Cthulhu. Konkrétně se jednalo o strach a děsy z mořských hlubin¹⁵. Proto se zaměřím také na způsoby komunikace mezi mýtickými tvory a lidmi pomocí snů a jejich prostředí. V tvorbě H. P. Lovecrafta se s tímto jevem lze setkat poměrně často a předpokládám, že se jedná o další inspiraci z autorova osobního života. Lovecrafta už od raného dětství doprovázejí noční běsy, takzvaní night-gaunts¹⁶. Slovo gaunt pochází z angličtiny a neexistuje pro něj přesný český překlad. Je adjektivem pro něco extrémně hubeného a kostnatého, často je spojováno s pohledem na smrt či utrpení¹⁷. O slovní

9 Derie 2014, s. 39.

10 Lovecraft 2017, s. 190.

11 Tamtéž.

12 Derie 2014, s. 127.

13 Tamtéž.

14 Davis 2014, s. 492.

15 The Exploring Series 2016.

16 Davis 2014, s. 492.

17 Dictionary gaunt.

spojení night-gaunts se zajímá český esejista P. Linhart, který tato individua volně překládá jako „Noční hubeňouři“¹⁸. Podle P. Linharta jsou night-gaunts odporné bytosti temných odstínů, které mají velrybí kůži, rohy, křivé nohy a ostnaté ocasy. Tito tvorové navíc postrádají tváře, a tak nevydávají žádné zvuky a nevlastní žádné mimické schopnosti¹⁹.

Nyní se přesunu k charakteristice prastarého Cthulhu, který je jedním z hlavních témat mé bakalářské práce.

3. Prastarý Cthulhu

Původ jména prastarého nebo také velkého Cthulhu není zcela jasný. Existuje několik teorií, které říkají, že si Lovecraft toto jméno propůjčil ze sumerské mytologie²⁰. Toto tvrzení vzniklo na základě skutečnosti, že je Lovecraftova fiktivní kniha *Necronomicon*, která často vystupuje v jeho povídkách jako zdroj záznamu všech nadpřirozených jevů, směskou prvků sumerské mytologie a Lovecraftova mýtu²¹. Podle P. Linharta je jméno Cthulhu spíše jen autorovou záležitostí²². Stejně tak jako původ jména, tak i jeho výslovnost zůstává neobjasněná. V knihách společnosti Chaosium se objevuje například výslovnost „kuh-THOO-loo“²³. Další badatelé užívají například „Klú-lú“ nebo „Kt'húlhú“²⁴. Existuje tedy několik variací předpokládané správné výslovnosti. Já se ale domnívám, že vzhledem k tomu, že je Prastarý Cthulhu fiktivní mimozemská bytost a jeho řečové orgány jsou odlišné od těch našich, nemůže být správná výslovnost jména žádným člověkem správně zaznamenána.

Je zajímavé, že se Cthulhu zjevil pouze v jednom z Lovecraftových příběhů, a to v povídce *Volání Cthulhu*, kterou autor dopsal již v roce 1926. Jednalo se o jeho první povídku na objednávku. Nejprve bohužel neuspěla u editora časopisu *Weird Tales*. O dva roky později ho ale Lovecraftův blízký přítel o kvalitě textu přesvědčil, a tak se v roce 1928 povídka poprvé dostala do rukou čtenářů²⁵. Lovecraft svá mýtická monstra čtenářům nerad ukazoval. Raději vše přenechával lidské fantazii a spoléhal se na děsy z něčeho

18 Linhart 2013, s. 451.

19 Tamtéž.

20 Linhart 2013, s. 434.

21 Linhart 2013, s. 435.

22 Tamtéž.

23 Tamtéž.

24 Tamtéž.

25 Lovecraft 2018, s. 16.

nekonkrétního, a tak je tímto *Volání Cthulhu* speciální²⁶. Během děje povídky se z hlubin poblíž námořnickovy lodi vynoří Prastarý Cthulhu: „Srdnatěji než legendární kykloповé se pak Velký Cthulhu slizce vnořil do vody a začal unikající loď pronásledovat.“²⁷ Námořníka pronásleduje do doby, než se tomuto monstru ztratí z dohledu:

„Loď na okamžik zahalil štiplavý a oslepující zelený oblak ... [...] *Alert*, nabírající rychlost díky strojům pracujícím na stále větší obrátky, se jí však už každou vteřinou vzdaloval.“²⁸

Prastarý Cthulhu je nejpoblíbenějším netvorem ze všech monster Lovecraftovy tvorby. Předpokládám, že jedním z důvodů je skutečnost, že je nám známá jeho podoba, která by se dala označit za poměrně konkrétní. Tím pádem je blízko lidské mysli a představitivosti. Podle popisu P. Linharta je Cthulhu bytost antropomorfních rysů, která má hlavu chobotnice, ze které trčí spousta chapadel. Jeho tělo je gumovité a šupinaté. Na nohou má drápy a na zádech úzká křídla²⁹. Ostatní bytosti jako Yog-Sothoth, Shub-Niggurath či Azathoth jsou obvykle popisovány jako hromady bublin a chapadel, masa a zubů:

„Outside the ordered universe is that amorphous blight of nethermost confusion which blasphemes and bubbles at the center of all infinity – the boundless daemon sultan Azathoth, whose name no lips dare speak aloud.“^{30 31}

Tyto bytosti si tedy nelze nějak blíže představit. Na druhou stranu u Cthulhu je to mnohem jednodušší, protože je nám i přímo ukázán a ve *Volání Cthulhu* dokonce popsán z pohledu lidského diváka.

Prastarý Cthulhu je fiktivní prastarou bytostí, narozenou na planetě Vhoorl. Tato planeta je umístěna v oblasti Twenty-third Nebula, která by mohla odpovídat výrazné mlhovině uvnitř Mléčné dráhy. Tato mlhovina je umístěna jižně od Orionova pásu v souhvězdí

26 The Exploring Series 2016.

27 Lovecraft 2017, s. 60.

28 Tamtéž.

29 Linhart 2013, s. 434.

30 Lovecraft 1926–1927.

31 Mimo uspořádaná místa vesmíru se nachází amorfní plíseň neskutečného zmatku, která je bezbožná a bublinkuje uprostřed všeho nekonečna – nezkroutný démonský sultán Azathoth, jehož jméno se nikdo neopovází vyslovit. (překlad Martina Hešová)

Orionu a je jednou z nejjasnějších. Je tak výrazná, že ji na noční obloze můžeme vidět pouhým okem³².

Cthulhu dlouho z neznámých důvodů cestoval vesmírem. Během tohoto putování se spáril a zplodil další The Great Old Ones známé jako Ghatanothoa, Ythogtha a Zoth-Ommog. Poté cestoval společně s tvory známými jako The Star Spawn of Cthulhu, The Great Old Ones nebo Cthulhi na Saturn a poté na Zemi. Tito tvorové, kteří jsou často považováni za jeho poskoky, nám jsou téměř neznámí a o jejich původu nic nevíme. Dá se ale předpokládat, že se jedná o mimozemšťany schopné měnit podobu. Jedná se o věrné následovníky velkého Cthulhu se schopností změnit svou formu, aby se svému božstvu co nejvíce podobali. Během jejich bytí na planetě Zemi se postupně přišlo na to, že si umějí nechat narůst výrůstky, nebo dokonce orgány sluchu, řeči a zraku, aby lépe napodobovali své nadřízené³³.

Víceméně jsou Cthulhi bytosti bez vlastního tvaru, které jsou tvořené slizkou a rosolovitou hmotou připomínající shluk bublin. Každý dosahuje ve své základní podobě zhruba čtyř a půl metru. Na Zemi se usídlili na neznámém kontinentu v Pacifiku, na kterém si postavili své kamenné město známé jako R'lyeh. Toto město vystavěli ze zelených kamenů, seskládaných dohromady do podoby, která je lidskému oku blíže nepopsatelná. V Lovecraftově povídce *Dagonse* se nachází pasáž, ve které vypravěč vstupuje na vynořenou plochu tohoto prastarého města a doslova ji popisuje jako zemi, kterou nelze blíže identifikovat. Snaží se poukázat na její ošklivost, a tak o ní říká, že je to odporná, smrdutá, černá plocha kalu, která zcela nepochopitelně existuje uprostřed tiché pustiny – v oceánu³⁴.

Cthulhu a jeho Cthulhi se krátce po usazení na naší planetě setkali s další mimozemskou rasou známou jako The Elder Things. Podle nalezených artefaktů fiktivními vědci v Lovecraftových povídkách se předpokládá, že zde byla tato rasa už od nepaměti:

„Ať už jde o mýtus či něco jiného, plastiky popisují, jak z hlubin mezihvězdného prostoru přišly na rodící se, stále ještě neživou Zemi bytosti s hvězdicovými hlavami ... [...]“³⁵

32 Wikipedia 2020.

33 Lovecraft 2017, s. 193.

34 Lovecraft 2017, s. 8.

35 Lovecraft 2017, s. 186.

Nalezené vykopávky těl těchto bytostí jsou občas zařazovány do dávných dob dinosaurů. Je to řečeno v povídce s názvem *V horách šílenství*, kde vědci, kteří prozkoumávají dávno zapomenutá místa Antarktidy, ve skalách nalézají pradávné pohřebiště těchto bytostí. Vědci tyto prostory popisují jako místo, kde v dobách dinosaurů žili tvorové námi dosud nepoznaní, a dosavadní nalezené ostatky svědčí o tom, že byli něčím mnohem horším než dinosauři³⁶. V téže povídce jsou později popisováni jako stvořitelé a zotročovatelé tehdejšího života na Zemi.

Těmto tvorům podle dalších popisů nebyla cizí žádná válka³⁷. Jedna taková na naší planetě proběhla. Byla to válka o moc. Z kosmu k nám začala pronikat nová rasa bytostí stvořených k životu na pevnině. Tito tvorové se podobali chobotnicím a na základě porovnání s bájemi se předpokládá, že to byli zplozenci Cthulhu. Brzy nato nastala válka, která na nějaký čas zahнала Prastaré zpět do hlubin oceánu³⁸. Později ale uzavřeli s Cthulhu a jeho kumpány dohodu, a tak mohli žít ve společné symbióze. Nové země od té doby patřily Cthulhu a Prastaří se zmocnili vlády nad mořem a starými zeměmi³⁹.

Z neznámého důvodu ale poté Cthulhu upadl do dlouhého spánku ve svém městě R'lyeh, a ten se zanedlouho potopil do hlubin. S tímto městem se na dno oceánu ponořily i všechny vesmírné chobotnice⁴⁰. Přesný důvod ponoru není znám, ale říká se, že to zapříčinily změny na Měsíci, zásah dalších kosmických jevů, ale také se uvažuje nad možností, že zasáhly některé z dalších mimozemských ras. V neposlední řadě je možné, že použili tajné zbraně rasy The Elder Things⁴¹.

Cthulhu a jeho Cthulhi tak byli uvězněni v hlubinách oceánu:

„These Great Old Ones, Castro continued, were not composed altogether of flesh and blood. They had shape – for did not this star-fashioned image prove it? But that shape was not made of matter. When the stars were right, They could plunge from world to world through the sky; but when the stars were wrong, They could not live. But although They no longer lived, They would never really die. They all lay in stone houses in Their great city of R'lyeh, preserved by the spells of mighty Cthulhu for a glorious resurrection when the stars and the earth might once more be ready for Them.“^{42 43}

36 Lovecraft 2017, s. 184.

37 Tamtéž.

38 Lovecraft 2017, s. 192.

39 Tamtéž.

40 Tamtéž.

41 The Exploring Series 2016.

42 Lovecraft 1926.

Toto město se sice jednou za čas vynoří na hladinu, jako je tomu například v povídce *Dagon* nebo ve *Volání Cthulhu*, ale ne na dlouhou dobu. Je to popsáno ve *Volání Cthulhu* pomocí vypravěče, který o tomto místě mluví jako o prokletém prostoru, který se i přesto, že se během dubnové bouře na chvíli vynořil, byl na základě zjištěných okolností po jejím doznění opět pod vodou⁴⁴.

Mezitím co Cthulhu a jeho kumpáni spali na dně oceánu, proběhla na Zemi evoluce a objevili se lidé. Právě v této době se začíná psát děj Lovecraftových povídek. Cthulhu si přítomnost nové rasy uvědomuje, a tak s nimi pomocí snů komunikuje a utváří si kult svých vlastních uctívačů, kteří jsou známí jako kult Cthulhu.

4. Kult Cthulhu

Tento kult vznikl během hibernace prastarého Cthulhu. Jeho přesné historické kořeny nám nejsou známé, ale dá se předpokládat, že je starý jako lidstvo. Jeho členové věří v božstvo, které přišlo z nebes a žilo na naší zemi ještě dávno před nimi: „Byly dlouhé doby, kdy Zemi vládly cizorodé Bytosti, jež si zde postavily celá města.“⁴⁵ Je zde ale nutné připomenout moment ponoru záhadného města R'lyeh, protože ten způsobil odstup Cthulhu z pozice vládce nad světem a dal lidem možnost se vyvinout. Vše tudíž zaniklo dříve, než po Zemi chodil první člověk⁴⁶.

Cthulhu si své lidské uctívače pravděpodobně získává už od počátku jejich existence, a to pomocí pronikání do myslí. Jak jsem již zmiňovala v kapitole zabývající se autorovým životem, pro Lovecraftovu tvorbu je snové prostředí zcela přirozeným tématem. Cthulhu s lidmi komunikuje prostřednictvím snů, nejrůznějších omamných stavů a vkládá jim tak do myslí povědomí o jeho existenci:

„[...] ...jejich mrtvá těla vypověděla prostřednictvím snů jejich tajemství prvním lidem, kteří vytvořili kult, jenž nikdy nezanikl.“⁴⁷

43 Tihle Prastaří, pokračoval Castro, nebyli z masa a krve. Jejich vzhled – lze vůbec popsat? Netvořila je hmota. Když byly hvězdy v příhodném seskupení, mohli sestoupit z jednoho světa do druhého pomocí nebes. Když jim ale nepřály, nemohli žít. Přestože nemohli žít, ve skutečnosti nikdy nezemřeli. Všichni spali v jejich městě R'lyeh, chráněni magií prastarého Cthulhu a čekali, až na ně budou jednoho dne hvězdy i planeta Země připraveny. (překlad Martina Hešová)

44 Lovecraft 2017, s. 62.

45 Lovecraft 2017, s. 45.

46 Tamtéž.

47 Lovecraft 2017, s. 44.

Tito zasažení lidé propadají kouzlu Prastarých a věří v jejich bezmeznou moc a brzké znovuzrození. V *Necronomiconu*, zakázané knize o Prastarých bytostech, jejíž autorem je Arab Abdul Alhazred, je krátká fráze, která poukazuje na víru, že se Cthulhu jednou vrátí. Dovolte mi citovat verš, která se váže k rozboru literárních postav mýtu Cthulhu:

„Není mrtvé to, co leží věčně,
a po zvláštních érách i smrt snad zesne.“⁴⁸

Své zastánce si Cthulhu občas získává velmi drastickými způsoby. Oběti pomocí snů mučí a přivádí do stavů šílenství, které přetrvávají, dokud se jeho moci nepoddají. Stalo se to mladému umělci Henrymu Anthonymu Wilcoxovi v povídce *Volání Cthulhu*. Ten se nemohl dostavit na setkání se strýcem vypravěče, protože celou noc křičel tak hlasitě, že probudil ostatní obyvatele domu. Od těchto nočních hrůzných záchvatů se poté Wilcox nacházel pořád někde mezi blouzněním a bezvědomím⁴⁹. V těchto snech se Cthulhu lidem často zjevuje a promítá jim obrazy své minulosti, aby dodal důraz na pravdivost své existence. Wilcox toto tvrzení potvrzuje ve chvíli, kdy popisuje netvora ze svých snů jako monumentální a sunoucí se monstrum.⁵⁰

Počet členů kultu se kvůli blížícímu se vynoření prastarého Cthulhu z hlubin stále zvyšuje a jeho základní myšlenka spočívá v bezmezné lásce ke svému božstvu. Čekají na chvíli, kdy se kamenné město R'lyeh vynoří z oceánu a jejich vládce převezme vládu nad světem. Tato situace má nastat, až budou hvězdy v příhodném pořadí:

„Tento kult nikdy nezanikne, dokud hvězdy nezaujmou patřičnou pozici a tajní knězi nevyvedou velkého Cthulhu z Jeho hrobky, aby oživil své chráněnce a opětovně se ujal moci nad Zemí.“⁵¹

Uctívači věří, že se po tomto vynoření stanou stejnými, jako je Prastarý Cthulhu. Sní o svobodě, divokosti a možnosti povznést se vysoko nad lidskou morálku. Je to řečeno v povídce *Volání Cthulhu*, kde je mimo jiné poukazováno i na skutečnost, že nikdo neví, kdy vynoření velkého Cthulhu nastane. Během této doby velkého očekávání se bude

48 Lovecraft 2017, s. 47.

49 Lovecraft 2017, s. 34.

50 Tamtéž.

51 Lovecraft 2017, s. 46.

lidstvo Prastarým stále více podobat. Bude svobodomyšlné a nebude se vázat na rozdíly mezi dobrem a zlem. Lidé se začnou oddávat požitekům, radosti a nebudou se zdráhat se například i vzájemně vraždit⁵². Než se tak ale stane, musí velkému Cthulhu dokazovat svou bezmeznou lásku. Uctívající kultu tak vykonávají různé obětní rituály a další obřady určené k uctívání. Věří, že jejich spící Prastarý přijímá lidské oběti, tudíž za toto chování budou po jeho znovuzrození spravedlivě odměněni. Kult se snaží před okolím držet svou existenci v tajnosti. Jejich rituály často probíhají na odlehlých a opuštěných místech:

„Pokud jde o kult, řekl, že má za to, že jeho středisko se nachází uprostřed neprobádaných arabských pouští, kde ve skrytu a o samotě sní Irem, Město sloupů.“⁵³

Pokud se k nim cizí lidé dostanou blízko, hrozí jim nebezpečí nějaké strašlivé nehody. Tito nezvaní hosté jsou často vypravěči a zároveň hlavní postavy Lovecraftových povídek, kteří se vydali na dobrodružné cesty za poznáním. Přesně to je popisováno v povídce *Volání Cthulhu*, kde se její vypravěč zmiňuje o nedávné smrti svého strýce. Ten měl údajně upadnout v uličce, která vedla od starého nábřeží v tamějším městě a byla plná cizích vetřelců. Tehdy do něj vrazil neopatrný černý námořník. Toto následně vypravěč dává do souvislosti se zjištěnými informacemi ohledně louisianských členů kultu Cthulhu a neshledává strýčkovu nehodu pouhou náhodou. Tento kult je totiž proslulý nejružnějšími tajnými aktivitami, které zahrnují výrobu otrávených jehel⁵⁴. Mladý vypravěč se tak vydává na dlouhou cestu za pravdou, která je mnohem temnější, než by se na první pohled mohlo zdát. Brzy přijde na to, že je ve smrtelném nebezpečí:

„Myslím, že můj život nebude mít dlouhého trvání. Tak, jak odešel můj strýc, jak odešel chudák Johansen, tak odejdu i já. Víím toho příliš mnoho, a kult stále žije.“⁵⁵

Tendence kultu jsou spíše primitivnějšího rázu. V minulosti si pro své obřady vytvářeli jednoduché řezbářské práce, mezi které lze řadit různé basreliéfy a sošky velkého Cthulhu. Tajné aktivity kultu jsou lépe uváděny taktéž v povídce *Volání Cthulhu*, kde je popisovaná nalezená soška prastarého. Tento artefakt je ve tvaru stvůry antropomorfního tvaru s hlavou chobotnice, tvář má obklopenou mnoha chapadly a tělo šupinaté a gumově vypadající

52 Tamtéž.

53 Lovecraft 2017, s. 47.

54 Lovecraft 2017, s. 50.

55 Lovecraft 2017, s. 62.

s dlouhými pařáty na předních i zadních končetinách. Na zádech sošce nechybí pár úzkých křídel⁵⁶. Tyto vyřezávané figurky členové kultu používají k uctívání svého božstva během všech možných obřadů. Staví je doprostřed ohnivých kruhů, kolem kterých členové kultu tancují a zběsile vřeští takovým způsobem, že zní spíše jako skupina hladových zvířat než jako lidští jedinci:

„Existuje barva hlasu typická pro člověka a existuje barva hlasu typická pro zvíře; je však strašné, když lze slyšet hlas, který by měl vycházet spíše z hrdla opačného druhu.“⁵⁷

Jejich obřady jsou doprovázeny údery bubnů, různými povyky a křiky. Existují ale i souvislé texty, které se podařilo zaznamenat. Jeden z takových dochovaných textů zní: „Ve svém domě v R'lyehu mrtvý Cthulhu čeká a sní“.⁵⁸

5. Vztah prastarého Cthulhu k lidské populaci

V předchozí části mé bakalářské práce jsem popsala základní myšlenky a principy kultu. Poukázala jsem na vztahy uctíváčů ke svému božstvu. V této kapitole se budu snažit podrobně rozebrat vztah velkého Cthulhu k člověku. Na danou tematiku se podívám z pohledu mimozemské rasy. Zaměřím se na její pokusy o komunikaci a pokusím se definovat několik lidských jedinců a skupin, které si vybírá za své stoupence. Zmíním také některé jejich společné rysy.

Velký Cthulhu se před dávnými časy potopil se svými kumpány a s městem R'lyeh do hlubin oceánu. Není přesně známo, proč se to stalo. Existuje několik fanouškovských teorií, ale samotný Lovecraft nám toto vysvětlení nedal, a pokud vím, nedostal se k tomu ani žádný z jeho spolupracovníků nebo následovníků. Možná za to můžou postupné změny zemského povrchu:

„Destrukce měst vinou výzdvihu horských pásem, odstředivé popraskání kontinentů, seismické pohyby půdy či mořského dna a další přírodní jevy byly běžně zaznamenávány... [...]“⁵⁹

56 Lovecraft 2017, s. 38.

57 Lovecraft 2017, s. 42.

58 Lovecraft 2017, s. 45.

59 Lovecraft 2017, s. 196.

Jak jsem se ale již zmínila dříve, není nic potvrzeno a těchto teorií existuje více. Podstatné je, že zatímco Velký Cthulhu poklidně spal na dně oceánu, na planetě proběhla evoluce a vyvinuli se zde lidé. Tohoto si je Prastarý vědom a chce lidského potenciálu využít. Cthulhu ví, že má mnoho nepřátel z minulosti, kupříkladu The Elder Things, další prastarou rasu, se kterou válčil krátce po přistání na Zemi. Toto by se dalo považovat za podstatný bod, proč má Velký Cthulhu snahu spojit se s nynějšími obyvateli planety Země. Proč s lidmi komunikuje a udržuje svou existenci v jejich podvědomí.

To ovšem platí pouze chvíle, než nadejde jeho čas a on se po boku svých společníků vynoří z hlubin, aby opět získal vládu nad světem. Jeho snaha o komunikaci s lidskými jedinci je velmi inteligentně a takticky založena. Cthulhu si záměrně vybírá jedince s kontroverzními a duchovními přístupy k životu. Nyní zde budu citovat krátký popis jedné z ústředních postav z povídky *Volání Cthulhu*, která, jak se v povídce později prokáže, je stoupencem velkého Cthulhu:

„Wilcox byl předčasně vyspělý mladík obecně uznávaného geniálního nadání, leč nesmírné výstřednosti, jenž už od raného dětství ve svém okolí vzbuzoval zájem vyprávěním zvláštních příběhů a nezvyklých snů. Sám sebe označoval za „psychicky hypersenzitivního“, ale usedlí obyvatelé starobylého obchodního města nad ním mávali rukou jako nad pouhým „podivínem“.“⁶⁰

S tímto mladým umělcem Prastarý Cthulhu komunikoval prostřednictvím snů, ve kterých mu promítal obrazy slavného města R'lyeh a dával mu tak touto cestou do podvědomí důkaz své existence. Tento sen je detailně popsán zde:

„Jakmile ulehl, zdál se mu ohromující sen o nesmírně kyklopských městech titánských bloků a do nebe čnicích obelisků mokvajících zeleným slizem a opředených skrytou hrůzou. Zdi a sloupy pokrývaly hieroglyfy a z jakéhosi blíže neurčeného místa pod zemí vycházel hlas, který nebyl hlasem; chaotický dojem, který by pouze představitel dokázala přetavit ve zvuk, jenž se Wilcox pokusil vyjádřit téměř nevyslovitelnou změnou slov „*Cthulhu fhtagn*“.“⁶¹

Je podstatné zmínit, že si Cthulhu za své stoupence nevybírá pouze jedince, někdy oslovuje i celou skupinu nějaké primitivnější rasy. Jejich kolektivní přesvědčení a víra poté dosáhla takové síly, že byli otevřeni k nejrůznějším krvežíznivým praktikám:

60 Lovecraft 2017, s. 32.

61 Lovecraft 2017, s. 33.

„[...] ...přesto při pobytu daleko na pobřeží západního Grónska objevil pozoruhodný kmen či kult degenerovaných Eskymáků, jejichž náboženství, jakási zvláštní forma uctívání d'ábla, ho vyděsilo svou záměrnou krvežíznivostí a ohavností. Šlo o víru, o níž ostatní Eskymáci skoro nevěděli a o níž se zmiňovali pouze s velkým rozehvěním poukazující na to, že pochází ze závratně dávných dob ještě před stvořením světa.“⁶²

Poukázala jsem na umělce Wilcoxe a skupinu grónských osadníků, protože se dle mého názoru jedná o dva naprosto odlišné typy lidí. Jsou zde ti, kteří žijí celý život v zimní pustině, nemají žádný společenský život mimo svou komunitu, nezajímají se o světovou kulturu a žijí stále pohromadě. Nemají ambice se vzdělávat a dá se říct, že jsou skvělým cílem mířené manipulace. Na druhé straně stojí nadaný člověk, který je od malička vychováván moderní společností. Jedná se o geniálního, talentovaného a ambiciózního mladého muže. Otázkou tedy zůstává, podle čeho si Velký Cthulhu své stoupence vyhledává.

Domnívám se, že by mohl hrát roli jejich slabý duch. Jak Eskymáci, tak i Wilcox by se dali považovat za duchovně slabé jedince. Eskymáci jsou díky svému odloučenému území duševně nevyspělí a primitivní. Wilcox je naopak umělec, který má od malička sklony ke kontroverzi a snaží se vymanit ze zajetého řádu, který mu nastavila společnost. Zdá se mi to velmi pravděpodobné. Stejně jako možnost, že si Cthulhu vybírá takové lidské jedince, kteří nemají příliš velké rodinné zázemí, a tak kolem nich není nikdo, kdo by jim dokázal pomoci se od prastarého Cthulhu odloučit.

U některých stoupců dochází k manipulaci s genovými základy obou ras. To nastává v případě, kdy je věřitel prastarého Cthulhu přesvědčen o pravdivosti svých snů natolik, že věří, že přiblížení se svému bohu, tak jak to dělají i Cthulhi, je jedinou možností pro šťastný život. V jednom z Lovecraftových příběhů již takovým způsobem Cthulhu zmanipuloval celé město, a to v povídce *Stín nad Innsmouthem*, kde v sobě tamější obyvatelé nesou jeho prastaré geny, a tito nelidé si pomalu ale jistě zvykají na život ve vodě.

Je zřejmé, že se Velký Cthulhu snaží uchovat svou existenci v lidském podvědomí. Pomocí snů sestupuje do hlubin lidské mysli a po celá staletí si mezi námi utváří své vlastní kultury stoupců, kteří věří v jeho neomezenou moc:

62 Lovecraft 2017, s. 39–40.

„Toto byl onen kult a vězni tvrdili, že existoval vždy a vždy i existovat bude, skrytý ve vzdálených pustinách a na temných místech po celé zeměkouli, dokud nenastane čas, kdy ze svého temného domu v mocném podmořském městě R'lyehu vystoupí velký kněz Cthulhu a opět se ujme vlády nad Zemí.“⁶³

Dle zjištěných informací o Wilcoxovi se lze domnívat, že Cthulhu promlouvá k lidem skrze sny tak dlouho, dokud se mu časem zcela nepoddají. Ti, kteří jeho existenci odmítají přijmout, často končí v ústavech pro choromyslné, protože se se svými zážitky podělí s někým ve svém okolí. Naopak ti, kteří jeho vládě podlehnou, se poté nijak nezdráhají vraždit v jeho jménu a odstraňovat z cesty své potencionální nevěřící nepřátele. Obávají se, že by jednou mohli stát v cestě plánům jejich pána, nebo se budou snažit dozvědět se o jeho existenci. Nelíbí se jim možnost, že by se dostali do podvědomí veřejnosti. Mohla by jejich cíle ohrozit.

6. Budoucnost lidstva po probuzení prastarého Cthulhu

Lze předpokládat, že vzhledem k tomu, že se jeho kult snaží držet svou existenci v utajení, je tomu stejně i u samotného prastarého. Touha Cthulhu zůstat utajen bude trvat alespoň do doby, dokud leží na dně oceánu. Jeho stoupenci toto přání respektují, a tak o existenci svého pána mlčí a se záměry se nechlubí. Dalo by se říct, že se jedná o jejich tajemství. Z jeho zastánců tuto informaci nikdo nedostane, ani kdyby použil násilí⁶⁴. Není to ale jen kvůli tomu, že by se tolik obával lidského druhu. Cthulhu si uvědomuje, že na naší planetě není jediným Prastarým a že zde žije víc těchto bytostí, například Dagon, a chce udržet svou existenci v utajení i před nimi. Existenci jiných Prastarých bytostí potvrzuje mimo jiné například toto tvrzení: „[...] ...tvrdili, že za zabíjení mohou Černí okřídlení, kteří k nim přišli ze svého pradávného shromaždiště ve strašidelném lese.“⁶⁵

Podstatné je odpovědět na otázky, proč Velký Cthulhu shlukuje lidi po celém světě? Proč k nim promlouvá? Proč si mezi námi vytváří své stoupence? Prastarý Cthulhu si očividně uvědomuje, že jsou lidé nejpočetnější a nejinteligentnější rasou planety a že jsou jediní, kdo ho může věrně následovat. Navíc jsou lidé rasa, která se stále vyvíjí a dokáže se přizpůsobit mnoha životním podmínkám. I toto může být aspekt, díky kterému jsou pro prastarého Cthulhu atraktivními. Dalšími důvody může být jeho víra v sílu kolektivu. Tyto

63 Lovecraft 2017, s. 44.

64 Lovecraft 2017, s. 45.

65 Lovecraft 2017, s. 45.

prastaré bytosti se již od pradávna shlukovaly do skupin, aby dosáhly co nejvyšší moci. Dá se tedy předpokládat, že i tyto ambice nutí velkého Cthulhu komunikovat s člověkem. Postupuje ovšem pomalu a opatrně. Probuzení velkého Cthulhu nastane až ve chvíli, kdy budou hvězdy připraveny na jeho návrat. Poté zavolá a příslušníci jeho kultu budou vyčkávat na vhodnou chvíli, aby svého pána vysvobodili.⁶⁶

Jednou z dalších možností, proč Cthulhu stojí o to komunikovat s lidskou rasou, je jeho touha po evoluci. Jak jsem již naznačila v předchozí podkapitole, lidé jsou schopní se přizpůsobit a posouvat dopředu. Na rozdíl od Prastarých jsou navíc biologicky rozmnožitelní. Právě tento fakt může být jedním z důvodů, proč se Cthulhu tolik snaží splynout s novou pozemskou rasou.

Prastaré kosmické bytosti nemají nutkání udržovat rodinná pouta. Některá mimozemská monstra dokonce ztratila možnost se rozmnožovat, a tak se snaží mísit své DNA s DNA jiných ras. Nejprve se pokoušeli rozmnožovat s jimi podobnými, kupříkladu s mořskými tvory nebo obojživelníky:

„Prastaří přišli o umění vytváření nového života z anorganických materiálů: což znamenalo, že si museli vystačit s manipulací s již existujícími formami. Na souši se dalo dobře pracovat s velkými ještěry. [...]“⁶⁷

Postupem času své cíle přehodnotili a začali se pářit s lidmi. Příklad lze najít v povídce s názvem *Hrůza v Dunwichi*, která popisuje, co se může v takovém případě stát. V příběhu vystupují zmutovaní jedinci dosahující nadměrného a zrychleného růstu. Tito nelidé prokazují velkou tělesnou sílu a inteligenci:

„Wilburův růst byl vskutku pozoruhodný, neboť tři měsíce od narození nabyl velikosti a tělesné síly, které u dětí do jednoho roku života nejsou vůbec běžné. Jeho pohyby, a dokonce jeho hlasové schopnosti poukazovaly na ovládání a promyšlenost pro dítě zcela nepatřičné a nikdo ani nečekal, že v sedmém měsíci začne bez pomoci chodit... [...]“⁶⁸ „Mlád'ata rychle vyzrávala a dostávalo se jim vzdělání, o jehož úrovni se nám nemůže ani zdát.“⁶⁹

66 Lovecraft 2017, s. 44.

67 Lovecraft 2017, s. 193.

68 Lovecraft 2017, s. 71.

69 Lovecraft 2017, s. 189.

Nejen Cthulhu, ale i jiné prastaré rasy se snaží o manipulaci s geny příslušníků lidské populace.

V povídce *Hrůza v Dunwichi* se lze setkat s ojedinělým prvkem Lovecraftovy tvorby. Tím je nepochybně významná role ženy. V jeho literatuře se téměř neobjevují, a když ano, hrají zde zcela bezvýznamnou roli. Podle autora knihy *Sex and the Cthulhu Mythos* B. Derie jsou ženy v Lovecraftově tvorbě neviditelné. Jsou popisovány bez jakékoliv tváře či jména⁷⁰. Lavinia, matka Wilbura, je ale výjimkou potvrzující pravidlo. Její vzhled a povaha se zdá být pro povídku důležitou, avšak opět se zde projevuje, jak Lovecraft ženy vnímal.

Viděl je jen jako ploditelky, které musí muže poslouchat a nezaslouží si být milovány. Lavinia je v povídce postavou, která má sice základní vzdělání, ale vyučoval ji doma její čarodějnický otec. Během života je připravována pouze na to zplodit nadpřirozeného potomka. Dítě s mimozemskou DNA. Ono dítě ji během dospívání ani nemiluje a během života v něm rostou pouze pocity pohrdání vůči své matce. Nakonec Lavinie umírá a nikdo ji nepostrádá. Je očividné, že zde splní svou roli a tím veškerá její přítomnost v příběhu končí. Na tuto problematiku poukázal i B. Derie ve své knize, kde tento postoj připodobňuje k Lovecraftově postoji ke vztahům s dívkami během jeho života. Sám potvrzuje, že jsou ženy v tvorbě tohoto hororového nadšence považovány pouze za nutnost, která na svět přináší nové generace, čímž jejich role končí. Následně ženy vždy nějakým záhadným způsobem ze života rodiny mizí⁷¹.

Nyní se ale vrátím k Lovecraftovým literárním experimentům s DNA a podívám se blíže na konkrétní podobnosti mezi povídkami *Stín nad Innsmouthem* a *Hrůza v Dunwichi*. V povídce *Stín nad Innsmouthem* se vypravěč vydává na cestu do lidmi zapovězeného a obávaného města Innsmouthu, které, jak se později ukáže, je plné zmutovaných jedinců, kteří připomínají mořské živočichy nejen mluvou, ale i vzhledem.

Právě oni se považují za dokonalou rasu, kterou se chtějí stát všichni účastníci kultu Cthulhu. Tento vyšlechtěný druh prochází postupnou mutací. Narodí se jako lidé a přítomnost mimozemských genů se u nich poprvé projevuje až během dospívání. Několik z nich se dokáže pohybovat mezi lidmi a odlišují se jen několika drobnostmi:

70 Derie 2014, s. 85.

71 Derie 2014, s. 115.

„Byl to hubený člověk se svislými rameny, vysoký málo pod šest stop, oblečený v obnošený modrý oblek, a na hlavě měl šedou otřepanou golfovou čapku. Mohlo mu být pětatřicet, ale podivné hluboké rýhy po stranách krku ho dělaly starším, když si člověk nevšímal jeho otupělé, bezvýrazné tváře. Měl úzkou hlavu, vystouplé, vodově modré oči, které jakoby nemrkaly, plochý nos, ustupující čelo a bradu a podivné nevyvinuté uši. Jeho široké silné rty a dolíčkované šedé tváře byly skoro bezvousé, na temeni pár řídkých, žlutých vlasů, které byly rozčuchané a kroutily se v nepravidelných chomáčích; povrch kůže se zdál místy podivně narušený, jakoby loupající se kožní chorobou. [...]“⁷²

V pozdějším stádiu evoluce už však jejich koexistence s lidmi nebyla možná:

„Myslím, že jejich převládající barva byla šedozelená, i když měli bílá břicha. Byli většinou lesklí a kluzcí a rýhy na jejich zádech byly šupinaté. Jejich tvary vzdáleně připomínaly anthropoida, zatímco jejich hlavy byly hlavy ryby s vystupujícíma, vypoulenýma očima, které se nikdy nezavíraly. Po straně jejich krků byly chvějící se žábry a dlouhé tlapy měli opatřeny plovací blánou.“⁷³

Tito jedinci už byli geneticky upravení pro život pod vodní hladinou. Jedná se o lidi, kterým se v minulosti podařilo dosáhnout blízkého kontaktu s Cthulhu a během několika stovek let získali podobnost s jejich božstvem a mohli tak žít po jeho boku.

Jak jsem se již zmínila výše, tyto genetické mutace projevují až během dospívání, což lidmi mimo město Innsmouth bylo často považováno za příčiny neznámé choroby. Z tohoto důvodu se mimo jiné městu vyhýbali:

„Je také otázka, co se stalo s množstvím starších lidí a jestli „innsmouthský vzhled“ nebyl zvláštní a zákeřný příznak nemoci, která se s postupujícím věkem zrychlovala. Jistě, pouze velice vzácná choroba může způsobit tak rozsáhlé a radikální anatomické změny kostry člověka v dospělosti – včetně tak základní věci, jako je tvar lebky... [...]“⁷⁴

Tito nelidé vypadají v raném dětství jako obyčejné lidské bytosti a postupem času je jejich druhé geny přizpůsobují pro schopnost života pod hladinou. V povídce se to projevuje tak,

72 Lovecraft 1990, s. 70.

73 Lovecraft 1990, s. 134–135.

74 Lovecraft 1990, s. 81.

že se ve městě vyskytují jen mladí lidé, ti starší se buď schovávají v kanalizacích, nebo se neobjevují vůbec⁷⁵.

Na základě informací z povídek *Hrůza v Dunwichi* a *Stín nad Innsmouthem* se dá poukázat na pravděpodobné úmysly prastarého Cthulhu s lidskou populací. Dokážu si představit, jak budou lidé vypadat, až se Cthulhu vynoří a převezme vládu nad Zemí. Bude to vypadat asi následovně. Lidstvo se přesune z pevniny do mořských hlubin, získá dlouhověkost a bude žít v míru po boku mořských tvorů.

V povídkách *Hrůza v Dunwichi* a *Stín nad Innsmouthem* se podle B. Derie nabízí pohled na velmi konkrétní seskupení lidí, kteří jsou odštířeni od ostatních. Stejně jako rodina Whateleyů, tak i město Innsmouth je nenáviděno svým okolím. Těchto společností se lidé straní, protože jsou odlišné a kolují o nich všelijaké děsuplné pověry. Dalším společným prvkem je nelidský vzhled jejich potomků, kteří nejsou čistokrevnými lidmi. Jedná se o mutanty s lidskými a mimozemskými geny, které způsobují, že vypadají jako mořské nestvůry. B. Derie je ve svých studiích nazval „*dirty simian-visaged children*“⁷⁶.

7. Závěr

Ve své bakalářské práci jsem charakterizovala mimozemské rasy Lovecraftovy tvorby a problematiku vztahů mezi lidmi a ne-lidmi. Na základě zjištěných informací o Lovecraftově sexualitě, jeho vnímání světa a schopnosti (ne)udržovat mezilidské vztahy, jsem se pak soustředila také na další klíčové prvky jeho tvorby. Například na možné souvislosti mezi jeho osobním životem a literární tvorbou. Zaměřila se na historii prastarého Cthulhu, charakterizovala jsem členy jeho kultu a způsoby komunikace mezi lidskými a mimozemskými bytostmi. Ke konci jsem se zaměřila na povídky, ve kterých dochází ke genovým experimentům a na možnosti páření velkého Cthulhu s lidskou rasou. Po prozkoumání všech těchto aspektů jsem dospěla k závěru, jaké má Cthulhu záměry s lidmi a přiblížila možnou budoucnost lidstva podle Lovecrafta poté, co se Prastarý Cthulhu vynoří z hlubin.

Fenomén mýtu Cthulhu se stal mezi čtenáři oblíbeným již během autorova života, ale až po jeho smrti se stal populárním. Touto Lovecraftovou literární hrou se inspirovala řada autorů. Například C. A. Smith a A. Derleth, kteří Lovecraftovou tvorbu rádi rozvíjeli

75 Lovecraft 1990, s. 80.

76 Derie 2014, s. 86.

a rozpracovávali. Mezi taková díla můžeme řadit povídky od C. A. Smitha z beletristické sbírky *Mimo prostor a čas* jako *Čarodějův učeň*, *Dveře na Saturn*, *Utajený potomek* nebo například *Ubbo-Sathla*. Všechny tyto povídky rozvíjí lovecraftovské motivy, které se objevují například v knize *Necronomicon*⁷⁷, nebo tajemný jazyk Prastarých⁷⁸. U autora A. Derletha je tomu podobně. V souboru povídek *Strážci z hlubin času* rozpracovává rodinou historií rodu Whateleyů, které známe z Lovecraftovské povídky *Hrůza v Dunwichi*. Tento prokletý rod, který úzce souvisí s Prastarým Cthulhu, je hlouběji rozebírán například v povídkách *Zabedněný pokoj* či *Hrůza z prostředního oblouku města*. Ve svých povídkách jako je *Rybář z Falcon Point* nebo *Hlína z Innsmouthu*, poté pracoval s tématem povídky *Stín nad Innsmouthem*. Mezi jeho spolupracovníky patří například R. E. Howard nebo R. Bloch. Jeho nejslavnějším následovníkem je pak B. Lumley nebo britský spisovatel R. Campbell. Mezi nejvýznamnější odborníky přes lovecraftovský horor patří také esejist S. T. Joshi.

Mýtus Cthulhu je v dnešní době tak populární, že se stal literárním centrem popkulturního světa. Vznikl subžánr známý jako lovecraftovský horor, který se soustředí především na zachycení strachu z neznáma místo na krev a další šokující prvky. Mezi autory lovecraftovského hororu spadají současní autoři jako R. Corben nebo P. La Farge, který se Lovecraftovou tvorbou inspiroval například ve svém románu *Noční oceán*.

V duchu mýtu Cthulhu dnes ale tvoří i mnoho autorů mimo oblast literatury. Na jeho motivy vzniká řada filmů jako je *Dagon* (2001), *Volání Cthulhu* (2005) nebo *Barva z vesmíru* (2019) s N. Cagem v hlavní roli. Lovecraftovo literární dílo ale nepřesáhlo pouze do filmových žánrů. Jeho povídkami se inspiruje i herní průmysl, a tak lze nalézt několik her inspirovaných jeho tvorbou, například populární hry pro konzole PS4 – *Bloodborne* (2015), *Call of Cthulhu* (2018) nebo *The Sinking City*, která se na trh dostala teprve v polovině roku 2019.

Lovecraftova tvorba neovlivnila jen světovou fantasy, sci-fi a hororovou literaturu, ale i jiná kulturní odvětví 20. a 21. století. Mýtus Cthulhu je fantastickým fenoménem a vizí fiktivní postapokalyptické budoucnosti po vynoření prastarého Cthulhu ze dna oceánu. Této literární hry se chytají nejen povídkáři, ale také filmoví režiséři či herní tvůrci z celého světa.

H. P. Lovecraft vytvořil dokonalé univerzum, které ho dostalo z pozice okrajového autora na pozici celosvětově uznávaného hororového tvůrce a zakladatele žánru. I když od

77 Smith 2018, s. 80.

78 Smith 2018, s. 114.

jeho smrti uplynuly již desítky let, jeho texty se inspiruje celá popkulturní společnost a řada autorů mnoha zaměření. Okultní motivy a vědecké teze, které ve své literatuře rád užívá, se dají považovat za natolik účinné a chytlavé, že z nich čerpá ne jeden postmoderní tvůrce a i po desítkách let s nimi umí dobře zacházet.

Prameny

Lovecraft, Howard Phillips – Derleth, August. *Strážci z hlubin času*. Praha : Volvox Globator. 2016.

Lovecraft, Howard Phillips. *Stín nad Innsmouthem a jiné horory*. Praha : Zlatý kůň, 1990.

Lovecraft, Howard Phillips. *The Complete Fiction Omnibus*. Oregon: Pulp-Lit Productions. 2018.

Lovecraft, Howard Phillips. *Zjevení Cthulhu*. Kroměříž : Carcosa, 2017.

Smith, Clark Ashton. *Mimo prostor a čas*. Praha : Albatros, 2018.

The Call of Cthulhu [online], poslední aktualizace 20. 8. 2009 [cit. 03. 01. 2020], hplovecraft.com. Dostupné z WWW:

<<http://www.hplovecraft.com/writings/texts/fiction/cc.aspx> >Written: Summer 1926.

The Dream-Quest of Unknown Kadath [online], poslední aktualizace 20. 8. 2009 [cit. 03. 01. 2020], hplovecraft.com. Dostupné z WWW:

<www.hplovecraft.com/writings/texts/fiction/dq.aspx>Autumn? 1926–22 January 1927.

Sekundární literatura

Davis, Erik. *Lovecraft from The Occult World*. London : Routledge, 2014.

Derie, Bobby. *Sex and the Cthulhu Mythos*. New York : Hippocampus Press, 2014.

Exploring the Cthulhu Mythos: Cthulhu [online], poslední aktualizace 12. 1. 2016 [cit. 03. 01. 2020], YouTube. Dostupné z WWW:

<<https://www.youtube.com/watch?v=rKQMBYYIrSU>>

Linhart, Patrik. *Vyprávění nočních hubeňourů: Čítanka světového frenetismu: horor, dobrodružství, erotika*. Praha : Pulchra, 2013.

Lovecraft, Howard Phillips. *Against Religion. The Atheist Writings of H. P. Lovecraft*. New York : Sporting Gentlemen, 2010.

Orion Nebula [online], poslední aktualizace 2 January 2020, at 20:52. [cit. 03. 01.

2020]. Wikipedie. Dostupné z WWW: <https://en.wikipedia.org/wiki/Orion_Nebula> .

<https://www.dictionary.com/browse/gaunt>.